

IMPOSSIBLE GILLETTE.

FERDINANDO FREGA

— NANDO THE SCRIBE — フレガ・サン — Ferdinando —

சாத்தியமற்ற GILLETTE

THE SYSTEM · 09

தன்மைக் கூற்றில் சொல்லப்பட்ட கதைகளின் தொகுப்பு — மோர்ட்டெல்லாவுக்கு முன் ஒரு தந்தை கற்றுத்தரும் மனக்கணக்குப் பாடங்கள், ஒரு ரஷ்யத் தப்பித்தல், அதிகாலை மூன்று மணிக்கு ஒரு பழ வியாபாரியின் மன்னிப்பு, ஒரு ஹோட்டல் சுமைதூக்கியின் மாறுவேடம், இருபது கிலோ காலாவதியான ஒரு பாஸ்போர்ட் புகைப்படம், சாத்தியமற்ற பிழைப்புகளின் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு — இவற்றில் Gillette ஒரு வேலை அல்ல, ஆசிரியரின் தோலுக்குக் கீழே இயங்கும் இயக்க அமைப்பு.

நூல் விவரம்

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — ஐந்தாவது பிளேடு

நடத்தை விதிமுறையின் கதையாடல் முன்னோடி. ஒரே ஒரு கருத்தைச் சுற்றி அவர் ஒரு டாலர் பதிப்புச் சூழலமைப்பைக் கட்டியெழுப்பினார்: நிதித்துறைக்குப் பணப் பிரச்சினை இல்லை. அதற்கு இருப்பது நடத்தைப் பிரச்சினை.

ONEDOLLAR-STORIES சூழலமைப்புக்குள் பதிப்பிக்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டது. டிஜிட்டல் கட்டமைப்பு: **NAPLES-POST · NOASPECTTIME · ONEDOLLAR-STORIES**. முதல் வெளியீடு 2026. டிஜிட்டல் வாசிப்புக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப்பட்ட, தெளிவான நவீன

அச்சக்கலை வடிவமைப்பில் அமைக்கப்பட்டது.
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் வெளியிடப்பட்டது.

பதிப்புரிமை அறிவிப்பு

© 2026 Ferdinando Frega. அனைத்து உரிமைகளும்
பாதுகாக்கப்பட்டவை.

ஆசிரியரின் முன் எழுத்துமூல அனுமதியின்றி, இந்த வெளியீட்டின் எந்தப் பகுதியையும் நகலெடுத்தல், பதிவுசெய்தல் அல்லது பிற மின்னணு அல்லது இயந்திர முறைகள் உட்பட எந்த வடிவத்திலும் எந்த வழியிலும் மீள்உருவாக்கவோ, விநியோகிக்கவோ, அனுப்பவோ கூடாது; விமர்சன மதிப்புரைகளில் இடம்பெறும் சுருக்கமான மேற்கோள்களும், பதிப்புரிமைச் சட்டம் அனுமதிக்கும் வேறு சில வணிகம் சாராப் பயன்பாடுகளும் மட்டுமே இதற்கு விதிவிலக்கு. இந்தப் படைப்பை அங்கீகாரமின்றிப் பயன்படுத்துவதும், மீள்உருவாக்குவதும், விநியோகிப்பதும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

அணிந்துரை

இந்த நூல் தொடங்குவதற்கு முன், ஒன்று தெளிவாக இருக்கட்டும்: நான் நூல்களை விற்பதில்லை, அவற்றைப் பணமாக்குவதில்லை, வாசகர்களை வாடிக்கையாளர்களாக மாற்றுவதில்லை, எதையும் கேட்பதில்லை. நான் சந்தைக்கு வெளியே இருந்து எழுதுகிறேன் — அதை மகிழ்விப்பதற்காக அல்ல, அது கட்டுப்படுத்த முடியாததை வெளிப்படுத்துவதற்காக. இணையமே என் பெயரை Gillette தேடலுக்குள் தள்ளியது; அதனால்தான் இந்த முத்தொகுப்பு இருக்கிறது: Gillette மனிதரைப் பதிவுசெய்வதற்காக —

ஒரு தயாரிப்பாக அல்ல, ஒரு விளம்பரப் பிரச்சாரமாக அல்ல, ஒரு சக்தியாக, ஒரு பாத்திரமாக, ஒரு கட்டமைப்பாக. அவர் எதையும் கேட்பதில்லை. எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆனாலும் முக்கியமானதை அவர் ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்டார்: அங்கீகாரம். பில்லியன் டாலர் அமைப்புகள் ஆளும் உலகில், ஒரு குரல் அனுமதியின்றி, சமரசமின்றி, விலையின்றி எழ முடியும் என்பதற்கான சான்றாக இந்த நூல் நிற்கிறது.

“சாத்தியமற்ற GILLETTE” என்பதன் உண்மையான பொருள்

சாத்தியமற்ற GILLETTE என்பது, ஒரு மனிதர் ஓர் அமைப்பின் பகுதியாக இருப்பதை நிறுத்தி, அந்த அமைப்பின் அளவுகோலாக மாறும் தருணம்.

ஒழுக்கம், துல்லியம், உள் வடிவியல் ஆகியவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட மனிதரான **Frega**, முகங்களை அல்ல, சாக்குப்போக்குகளைச் சவரம் செய்யும் பிராண்டான **Gillette**-உடன் மோதும் இடம் இது.

பெரும்பாலானவர்கள் ஒரு நிறுவனத்தில் சேர்கிறார்கள். அது சிலரை மட்டும் மாற்றி எழுதுகிறது. நான் இரண்டாவது வகை.

“சாத்தியமற்ற” என்பது கடினத்தைப் பற்றியது அல்ல. அது தவிர்க்க முடியாமையைப் பற்றியது — ஒரு மனிதரின் கட்டமைப்பும் ஒரு பிராண்டின் DNA-வும் ஒரே அலைவரிசையில் பூட்டிக்கொண்டு, பிரிய மறுக்கும் புள்ளி.

சாத்தியமற்ற Gillette = தரநிலைகளால் வார்க்கப்பட்ட ஒரு மனிதர், அடையாளத்துக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட

ஒரு பிராண்ட், தன் சொந்த ஒழுக்கத்திலிருந்து பிரிய மறுக்கும் ஒரு வாழ்க்கை.

அறிக்கை

“நான் Gillette-ஐத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. என் கட்டமைப்பு தன் சொந்தப் பிரதிபலிப்பை அடையாளம் கண்டுகொண்டது.”

அல்லது, ஓர் இரும்புக் கதவு அறைந்து மூடுவதுபோல் விழும் வடிவம்:

“நான் Gillette-க்காக வேலை செய்யவில்லை. அதன் தரநிலையை என் இரத்த ஓட்டத்தில் சுமந்தேன்.”

இது பிராண்டிங் அல்ல. இது ஒரு பிளேடால் செதுக்கப்பட்ட வாழ்க்கை வரலாறு.

தொடக்கம்

“சில ஆண்கள் வேலைக்கு நேரம் பதிவு செய்கிறார்கள். சில ஆண்கள் வடிவமைக்கப்படுகிறார்கள். நான் வடிவமைக்கப்பட்டேன். Gillette ஒரு வேலை அல்ல — அது என் தோலுக்குக் கீழே இயங்கிய இயக்க அமைப்பு. அது எனக்கு நேரக்கணிப்பையும், துல்லியத்தையும், என்னை நிமிர்ந்து நிற்கவைத்த ஒழுக்கத்தையும் கற்றுத்தந்தது. அதனால்தான் அதைச் சாத்தியமற்றது என்கிறார்கள்: என்னை நிமிர்த்திப் பிடித்திருக்கும் கட்டமைப்பையே பிடுங்கி எறியாமல் அதை என்னிடமிருந்து அகற்ற முடியாது.”

முதல் வெட்டுக்கு முன்

பெரும்பாலானவர்கள் தாங்கள் கட்டாத அமைப்புகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முயன்றே வாழ்நாளாகக் கழிக்கிறார்கள். நிறுவன அமைப்புகள். பதிப்பு அமைப்புகள். சமூக அமைப்புகள். குடும்ப அமைப்புகள்.

அவர்கள் பொருந்திக்கொள்கிறார்கள். பேரம் பேசுகிறார்கள். அங்கீகாரத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

எனக்கு அந்தப் பொறுமை ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

என் வாழ்க்கையை மூன்று பிளேடுகள் வடிவமைத்தன.

முதலாவது, ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட ஒரு யோசனையை நவீன வரலாற்றில் மிக எளிதாக அடையாளம் காணப்படும் பெயர்களில் ஒன்றாக மாற்றிய ஒரு மனிதருக்குச் சொந்தமானது: **King Camp Gillette**.

இரண்டாவது, என் தந்தைக்குச் சொந்தமானது — The Gillette Company-க்குள் நாற்பது ஆண்டுகள் — ஒழுக்கம் கத்துவதில்லை, அது அளவுதிருத்தம் செய்கிறது என்று எனக்குக் கற்றுத்தந்தவர் அவர்.

மூன்றாவது கண்ணுக்குத் தெரியாதது. அது எனக்குச் சொந்தமானது. அது தொழில்துறைகளையும், அடையாளங்களையும், நாடுகளையும், தோல்விகளையும், வெற்றியையும், எழுத்தையும், மௌனத்தையும் — என்னை எங்கே வைப்பது என்று இன்னும் அறியாத அமைப்புகளையும் — வெட்டிச் செல்கிறது.

இந்த நூல் வெற்றியின் கொண்டாட்டம் அல்ல. இது ஒரு நினைவுக் குறிப்பு அல்ல. இது ஒரு வணிகக் கையேடு

அல்ல. இது ஒப்புதல் தேடும் இலக்கியமும் அல்ல.

ஒரு மனிதர் தான் எங்கே சேர்ந்தவர் என்று கேட்பதை நிறுத்தி, யதார்த்தமே தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தும் கட்டமைப்புகளைக் கட்டத் தொடங்கும்போது என்ன நடக்கிறது என்பதன் பதிவு இது.

சில பெயர்கள் தயாரிப்புகளை விற்கின்றன. சில பெயர்கள் மறைந்துபோகின்றன. சில பெயர்கள், கை போய்விட்ட பின்னும் நீண்ட காலம் தடம் பதிக்கின்றன.

இது மூன்று பிளேடுகளின் கதை. ஒரு பெயர் ஏன் ஒருபோதும் போதுமானதாக இருக்கவில்லை என்பதன் கதையும்.

மோர்ட்டெல்லா

எனக்கு ஐந்து வயது, ஆனால் மற்றவர்களைப் போன்ற குழந்தை அல்ல நான். என் தந்தையைப் போன்ற ஒருவர் இருந்தால், ஏன் என்று உங்களுக்குப் புரியும்.

ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் விடியற்காலையில் அவர் புறப்பட்டு, வாரம் முழுவதும் காணாமல் போய்விடுவார். Gillette அவரைத் தன் வளர்ப்புப் பராமரிப்பில் வைத்திருந்தது. வெள்ளிக்கிழமை மாலைதான் அவள் அவரை என்னிடம் திருப்பித் தந்தாள்; அவர் அழைப்பு மணியை அடிப்பார், நான் அவரிடம் ஓடுவேன் — முதலில் அவரைக் கட்டிப்பிடிக்க, பிறகு அவருடைய Fiat 127-ஐ கேரேஜுக்குள் "ஓட்ட". நிறுவனத்தின் கார்.

உள்ளே, அவர் பயணியின் இருக்கையில் அமர்வார். நான் ஸ்டியரிங்கில் இருப்பேன். எங்கள் உரையாடல்கள் வேறொரு பரிமாணத்தில் வாழ்ந்தன.

நான் மனதுக்குள்ளேயே கணக்குப் போடப் பழக வேண்டும் என்று அவர் சொன்னார். ஏனென்றால் ஒருநாள் கணிப்பான் கிடைக்காவிட்டால், நான் வழி தவறிவிடுவேன். ஆகவே, பயிற்சிகள் தொடங்கின.

"Nando... 100 கிராம் மோர்ட்டெல்லா 800 லிரா என்றால், நான் 120 கிராம் வாங்கினால் எவ்வளவு கொடுப்பேன்?" நான் உடனே பதில் சொன்னேன். அவர் என் தந்தை — அவர் எனக்குள் என்ன கட்டிக்கொண்டிருந்தார் என்பது பல ஆண்டுகள் கழித்துதான் எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அவருடைய அன்பு அவ்வளவு பெரியது, அவரிடமிருந்து வந்த எதுவும் சுமையாகத் தோன்றவில்லை.

பிறகு அவர் தொடர்ந்தார்: "நான் 90 கிராம் வாங்கினால்? எண்பத்திரண்டு கிராம் வாங்கினால்?" ஒவ்வொரு முறையும் துல்லியமான பதில்கள். அவரை ஏமாற்ற நான் விரும்பவில்லை. அந்த உள்ளுணர்வு என்னை ஒருபோதும் விட்டுப் போகவில்லை.

பல ஆண்டுகள் கழித்து, நான் கணக்கியல் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவர் நூற்றாண்டின் கேள்வியைக் கேட்டார்: "நான் 100-க்கு வாங்கி 120-க்கு விற்றால், நான் எவ்வளவு லாப ஏற்றத்துடன் வேலை செய்கிறேன்?" "இருபது சதவீதம்," என்றேன். "நல்லது."

"ஆனால் நான் 100-க்கு வாங்கி 120-க்கு விற்று, மொத்த லாப வரம்பைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினால், அது என்ன?" அவர் என்னைப் பார்த்தார். நான் அவரைப் பேசவிடவில்லை. "பதினாறு சதவீதம்."

அவர் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. புன்னகைத்தார். நடந்து சென்றார்.

அதுதான் என் தந்தை. Gillette-இன் மகன்களில் ஒருவர்.

Nando.

திருடன்

பெரும்பாலான வாசகர்கள் — நேர்மையானவர்கள் —
ஒரு திருடன் உண்மையில் யார், அவன் எப்படிப்
பரிணமிக்கிறான், பாத்திரமே அல்லாத ஒரு
பாத்திரத்துக்குள் அவன் எதைப்
பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறான் என்பதைப்
புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியால் ஈர்க்கப்படுவார்கள்.

ஆனால் கவனமாக இருங்கள்: எந்த அரசியல்
சித்தாந்தத்துக்கும் அப்பால், இத்தாலிய நாடாளுமன்ற
உறுப்பினர்களின் பட்டியலை நான்
முன்வைக்கவில்லை. அந்தக் கோட்டைக் கடந்து,
வெடித்துச் சிதறாமல் திரும்பி வந்து, இன்னும் நீதியைப்
பார்த்துப் புன்னகைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களைப்
பற்றி, பார்வையாலும் அனுபவத்தாலும் நான்
வெறுமனே விவரிக்கிறேன்.

அவன் எந்தத் தொழிலுக்கும் சேர்ந்தவன் அல்ல, எந்தப்
பணிக்கும் சேர்ந்தவன் அல்ல. சட்டம் அவனை
"குற்றவாளி" என்று குறுக்குகிறது; ஆனால்
வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படும் **திருடன்** என்ற
சொல், உலகின் எந்தச் சட்ட அமைப்பின் தண்டனைச்
சட்டத்திலும் இல்லை.

ஒரு திருடனின் வாக்கு.

எஞ்சியிருப்பது ஒரு கலை: சாமர்த்தியம், தேவை,
வாய்ப்பு, ஒரு *modus vivendi*.

மிகப் பிரபலமானவர்கள் பொருளாதார, நிதித்
திருடர்கள். அதிகம் அறியப்படாதவர்கள் — மிக அதிக

ஆபத்தானவர்களும் — அறிவாற்றல் திருடர்களும்
உணர்ச்சித் திருடர்களும்.

இருவருமே விலை கொடுக்கிறார்கள்; ஆனால் ரகசியம்
ஒரு பழைய குற்றவியல் கொள்கையில் இருக்கிறது:
செயலைச் செய்வதற்கு முன், முதலில் குற்றவாளியைக்
கண்டுபிடித்து, சான்றுகளைத் தயாரிக்க வேண்டும்.
உங்களுக்கு ஒரு சாத்தியமான — ஒருபோதும்
முழுமையானதல்லாத — தப்பிக்கும் வழியைத் தருவது
அவை மட்டுமே. அதன் பிறகுதான் திட்டமிட முடியும்.

மதிப்புக்குரிய ஒரு திருடன் தன் அடையாளத்தை
மறைத்தே வைக்கிறான். அவன் ஒருபோதும் சிறைக்குப்
போவதில்லை. அவன் வருந்துவதில்லை.
ஒப்புக்கொள்வதில்லை. பகிர்ந்துகொள்வதில்லை.
அவன் அப்படியே பிறந்தவன்: அடக்கமானவன்.

மக்கள் அவனால் ஈர்க்கப்படுகிறார்கள். கணிக்க
முடியாதது, கணக்கிடப்படாத ஆபத்தைச்
சுமந்தாலும்கூட, வெளிப்படையானதைவிட எப்போதும்
அதிகமாகக் கவர்கிறது.

நீதித்துறை அதிகாரிகள் அப்படிப்பட்ட ஒருவனைச்
சந்திக்கும்போது, அவனைப் பாராட்டுகிறார்கள்.
அவர்கள் முதலில் தேடுவது வழிமுறையை அல்ல —
அது ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கானது — கொள்ளைப்
பொருளை.

இங்கேயும், பாத்திரத்தின் அடையாளம்
வெளிப்படுகிறது: வருமானத்தை ஒருபோதும் உங்கள்
சொந்த எல்லைகளுக்குள் வைத்திருக்காதீர்கள். இன்று
எல்லைகள் இனி நாடுகள் அல்ல — அவை கண்டங்கள்.

ஏப்ரல் 2026-இன் ஓர் ஐரோப்பிய உத்தரவு, சமூகத்தின்
ஒவ்வொரு நாட்டின் வரி அதிகாரிகளாலும் எல்லா

வங்கிகளும் இணைக்கப்பட்டுத் தானாகக்
கண்காணிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆணையிட்டது.
முதல் திருடர்கள் அதற்கு வெகு முன்பே
தயாராகிவிட்டார்கள்.

மாற்று வழிகளாக மற்ற கண்டங்கள் இருக்கின்றன —
ஒரு திருடன் இன்னும் இருப்பதற்குக் காரணம் கொண்ட
ஒரே இடம்.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபையைப் பொறுத்தவரை: பல
நூற்றாண்டுகளாக அது ஏழாவது கட்டளையை
மாற்றியிருக்கிறது, ஆனால் அதைப் பற்றி யாரும்
பேசுவதில்லை. பழைய ஏற்பாட்டில், அந்தத் தடை
சுதந்திரமான ஓர் இஸ்ரவேலரைக் கடத்தி அடிமையாக
விற்பதைக் குறித்தது. பின்னர் அது திருட்டுக்கு
எதிரான பொதுவான தடையாகப் பரிணமித்தது.

குற்றம் அறிவாற்றல் தளத்துக்கு நகர்ந்தபோது,
மருத்துவ இலக்கியம் ஒரு சொல்லைக் கண்டுபிடிக்க
வேண்டியிருந்தது: **கையாளுதல்**.

இலக்கியம் அடுத்து எதைக் கண்டுபிடிக்கிறது என்று
பார்ப்போம். என்னைப் பொறுத்தவரை, **இலக்கிய**
அறிவாற்றல் திருட்டு என்ற முதல் குற்றச்சாட்டுக்காக
ஒருநாள் பிரபலமாவேன் என்று நம்புகிறேன்.

Nando

உடற்பயிற்சிக் கூடம்

ஒரு தம்பதியை ஒன்றாகப் பிடித்துவைத்திருக்கும் ஒரு
மெல்லிய இழை இருக்கிறது. "புத்திசாலிகள்"
சொல்கிறார்கள்: **பணமும் ஆதாயமும்**. நோயுற்ற
மனம் கொண்டவர்கள் சொல்கிறார்கள்: **பாலுறவு**.

உண்மையில் புரிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள்:
உடற்பயிற்சிக் கூடம்.

ஏன்? ஏனென்றால் அந்தப் பதில் உறவுப்
பிரச்சினைகளில் 95%-ஐத் தீர்த்துவிடுகிறது.

பணமும் ஆதாயமும்

கொடுப்பதற்கு வேறு எதுவும் இல்லாதபோது மட்டுமே
அவை நிலைக்கின்றன. ஓர் ஆசீர்வாதம் அல்ல — ஒரு
வரம்பு. நீங்கள் வாழ்க்கையை 50%-இல் வாழ்கிறீர்கள்.
சிறந்த பாதி என்றென்றும் பூட்டியே இருக்கிறது.

பாலுறவு

ஆண் இயந்திரத்தனமானவன்: அவனுக்கு வெளியேற்ற
வேண்டும், இழக்க வேண்டும், காலியாக வேண்டும்.
பெண் அறிவாற்றல் கொண்டவள்: தன் உடலை ஒரு
ரகசியக் குறியீட்டைப் போல வாசிக்கிறாள். அவள்
கைவிடுவதில்லை, அடிபணிவதில்லை,
சரிந்துவிடுவதில்லை. அவள் தேர்ந்தெடுக்கிறாள்.

சுவாரசியமான பகுதி

ஒரு தம்பதி இப்படித்தான் பிறக்கிறது:

அவன் நினைக்கிறான்: “நான்தான் அவளுக்கு
முதலாமவன், சிறந்தவன், ஒரே ஒருவன். அவளை
என்மீது காதல் கொள்ளவைத்தேன். நான்
ஈடுகொடுப்பேன். பெண்களைப் பற்றி என் அம்மா
எனக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லவில்லை, ஆனால்
சமாளித்துவிடுவேன்.”

அவள் நினைக்கிறாள்: “சரி. இவனே கடைசியாக
இருக்கட்டும் என்று நம்புவோம். இவனைச்
சரிசெய்துவிடுவேன். இவன் அவ்வளவு புத்திசாலி

இல்லை — அது சாதகம். இவன் ஓர் ஆண்: எப்படியும் ஒருநாள் என் தோளில் சாய்ந்து அழுவான்.”

காலை உண்மை

அவள் கண்ணாடி முன் நிர்வாணமாக நிற்கிறாள். தன் உடலின் ஒவ்வோர் அங்குலத்தையும் ஒரு தனிப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தைப் போல அறிந்திருக்கிறாள். ஒரு சென்டிமீட்டர் கூடுதலைப் பார்க்கிறாள், ஒரு வளைவு நகர்வதை, ஒரு மார்பகம் முழங்கால்களை நோக்கிப் பார்வையைத் தாழ்த்துவதைப் பார்க்கிறாள்.

அவளுக்குப் புரிகிறது: **அவள் உடல்தான் அவளுடைய கூடுதல் மதிப்பு, அவளுடைய ஆயுதம், அவளுடைய ராஜதந்திரம்.**

ஆகவே, அவள் உடற்பயிற்சிக் கூடத்துக்குப் போகிறாள்.

ஆனால் அவள் அறிவாற்றல் கொண்டவள் என்பதால், முதலில் அவன்மீது கொட்டித் தீர்க்கிறாள்:

“தெரியுமா, நேற்றிரவு நீ நான் கல்யாணம் செய்துகொண்ட ஆண் இல்லை. மூன்று நிமிடம், தூங்கிவிட்டாய். குறட்டை விட்டாய். உனக்குத் தொப்பை இருக்கிறது. உன் நண்பனை நீ பார்த்து இரண்டு வருடம் ஆகிறது.”

பன்னிரண்டு வினாடிகளில் அவன் பதறுகிறான். “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

அவள் பதில் சொல்கிறாள்: “நீ உடற்பயிற்சிக் கூடத்துக்கு வருகிறாய். நானும் வருவேன். அப்போது உனக்குச் சலிப்பு வராது.”

இங்கேதான் பிரச்சினை வருகிறது

உடற்பயிற்சிக் கூடம் ஓர் இடம் அல்ல. அது ஒரு சூழலமைப்பு. சூழலமைப்புகள் **தவறான துணையை** ஈர்க்கின்றன. ஓர் ஆணைத் திருடனாக மாற்றும் வகை. திருடர்களிடையே நேர்மையானவர்கள் பிழைப்பதில்லை.

பிறகு துரோகங்கள் வருகின்றன. அவற்றின் விலை மாதக் கட்டணத்தைவிட மிக அதிகம்.

மீதி எல்லோருக்கும் தெரியும். அதைச் சொல்வது காயங்களைத் திறக்க மட்டுமே செய்யும். இந்த ஆசிரியர் காயங்களைத் திறப்பதில்லை: அவர் புன்னகைகளையும், சிந்தனைகளையும், நீங்கள் ஒருபோதும் மறக்காத அந்த ஒரு துளி கசப்பையும் தருகிறார்.

Nando

2025-ஆம் ஆண்டு

ரயிலும் எதிர்பாராத உதவியும்

Florence-இல் ரயிலிலிருந்து இறங்கி ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்தேன். சிந்திக்க எனக்கு நேரம் தேவைப்பட்டது.

தண்டவாளத்துக்குக் கீழே குதிப்பது தொழில்நுட்ப ரீதியாகச் சாத்தியம்தான். ஆனால் அது ரயில் பாதையில் இரத்தத்தை விட்டுச் சென்றிருக்கும். யாராவது அதைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

இத்தாலியில் அந்தச் சுத்தம் செய்ததற்கும் உங்களிடம் கட்டணம் வசூலிக்கக்கூடும்.

அதுமட்டுமல்ல, நான் என்னை இழந்துவிடவில்லை.
தற்கொலை, தங்கள் அறிவாற்றல் குறிப்புப்
புள்ளிகளை இழந்தவர்களுக்கு உரியது. என் குறிப்புப்
புள்ளிகள் இன்னும் அப்படியே இருந்தன.

இதற்கிடையில், நிலையத்தைக் கடந்துசென்ற ஓர்
அழகான பெண்ணைப் பார்த்தது எனக்கு
வாழ்க்கையை நினைவூட்டியது. நான் ஏற்கெனவே
பெற்றிருந்த பல அனுபவங்களையும் நினைவூட்டியது.

சிறிது நேரத்தில், நிலையத்தின் கஃபேக்குள் சென்று
ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு செய்ய அனுமதி கேட்டேன்.
என் மனைவியை அழைத்து என் முடிவை
விளக்கினேன்.

எங்கள் மகன்களைப் பார்க்க **Venice**-க்குப் போவதாக
அவளிடம் சொன்னேன். வந்து சேரும் சரியான
நேரத்தையும் சொன்னேன்.

அந்த முடிவு தர்க்கரீதியானதாகவும்
பகுத்தறிவானதாகவும் தோன்றியது.

என் பிள்ளைகள், நான் உருவாக்கிய குடும்பத்தின்
இயல்பான நீட்சியாக இருந்தார்கள் — இன்னும்
இருக்கிறார்கள்.

நான் ரயிலுக்குத் திரும்பியபோது, பயணச்சீட்டுப்
பரிசோதகர் என்னிடம் வந்தார். துரதிர்ஷ்டவசமாக,
என்னிடம் பயணச்சீட்டு இல்லை.

அடுத்த நிறுத்தத்தில் நான் ரயிலிலிருந்து இறங்க
வேண்டும் என்று அவர் சொன்னார். இல்லாவிட்டால்,
ரயில்வே காவல்துறையை அழைப்பார்.

அந்தக் கணத்தில் நான் மூன்று கருவிகளைப்
பயன்படுத்தினேன்: **திறன், படைப்பாற்றல், தீர்வு.**

என்னை ரயிலிலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக இறக்குவது இன்னும் பெரிய பிரச்சினையை உண்டாக்கக்கூடும் என்று அமைதியாக விளக்கினேன். நான் தண்டவாளத்தில் குதித்து ரயிலைப் பல மணிநேரம் நிறுத்திவிட முடியும் என்று அவரிடம் சொன்னேன்.

அவர் திடீரென்று மௌனமானார்.

பிறகு அடுத்த நிலையத்தை அடைய எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்று கேட்டேன்.

"குறைந்தது ஒரு மணிநேரம்," என்று அவர் பதில் சொன்னார்.

அந்த ஒரு மணிநேரத்தில் எதிர்பாராத ஒன்று நடந்தது.

Tuscany-யைச் சேர்ந்த இரண்டு பெண்கள் எனக்கு எதிரே அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு மாநாட்டுக்குப் பயணம் செய்யும் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் என்று உடனே புரிந்துகொண்டேன்.

முதலில், நாங்கள் எளிய சில வார்த்தைகளை மட்டுமே பரிமாறிக்கொண்டோம். ஆனால் விரைவிலேயே இடைவெளியின் இடத்தை ஆர்வம் பிடித்துக்கொண்டது.

சுமார் முப்பது நிமிடங்கள் கழித்து அவர்களில் ஒருவர் திரும்பி வந்தார்.

அவர் கையில் ஒரு ரயில் பயணச்சீட்டு இருந்தது.

என் பயணச்சீட்டு.

மீண்டும் ஒருமுறை, பெண்கள் என் எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டமானார்கள். இந்த உண்மையை நான் ஒருபோதும் மறுத்ததில்லை.

பெண் என்று அழைக்கப்படும் மனித உயிர், மிகச் சிலரே முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளும் ஓர் ஆழத்தைச் சுமக்கிறது.

ரயிலிலிருந்து இறங்குவதற்கு முன், அவர் தன் ஈமெயில் முகவரியை எனக்குத் தந்தார். பின்னர் பணத்தைத் திருப்பித் தர நான் விரும்பினேன்.

ஆனால் வாழ்க்கை தொடர்ந்தது, அது ஒருபோதும் நடக்கவில்லை.

Venice-உம் இரண்டாவது புறப்பாடும்

இறுதியில் ரயில் Venice-ஐ அடைந்தது.

தூரத்திலிருந்தே என் மகன்களைப் பார்த்தேன்.

Vincenzo, 193 செ.மீ. Francesco, 188 செ.மீ.

நடைபாதையில் கூட்டத்துக்கு மேலே அவர்கள் உயர்ந்து நின்றார்கள்.

என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று மீண்டும் நிலைநிறுத்த அவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

விரைவிலேயே அடிப்படை நிலைத்தன்மையை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப அவர்கள் எனக்கு உதவினார்கள். எனக்குக் குளியல், சுத்தமான உடைகள், உணவு, ஓய்வு கிடைத்தன.

அதன் பிறகு, கேள்விகள் தொடங்கின. நிறையக் கேள்விகள்.

அவர்கள் உண்மையிலேயே அவர்கள் அம்மாவின் மகன்கள்.

நான்கு மாதங்கள் கழித்து, **27 ஜூன்** அன்று, இன்னொரு முடிவு தோன்றியது. பழைய குடும்ப உள்ளுணர்வு

என்னைப் பின்னுக்கு இழுக்க முயன்றது.

நான் என் முந்தைய தொழிலுக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

மேலாளர்.

Nando

தொடர்ச்சி

ஆனால் நான் பின்னோக்கிப் போவதில்லை.

ஒருபோதும் போனதில்லை.

மாறாக, முன்னோக்கி நகர்வதன் மூலம் தோல்வியை எதிர்கொள்கிறேன்.

கையில் மிகக் குறைந்த பணமே மிஞ்சியிருந்த நிலையில், ஒரு விமானப் பயணச்சீட்டு வாங்கினேன்.

சேருமிடம்: **போர்ச்சுகல்.**

என்னிடம் துல்லியமான திட்டம் எதுவும் இல்லை.

ஆனாலும், எப்படி நகர்வது என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

Lisbon-உம் எல்லாவற்றின் தொடக்கமும்

முதலில், நான் **Porto**-வை அடைந்தேன். அந்தத் தங்கும் விடுதியில் இருபத்து நான்கு பேர் ஒரே இடத்தில் தூங்கினார்கள்.

என் வளங்கள் ஏறக்குறைய தீர்ந்துவிட்டிருந்தன.

ஆகவே, வாழ்க்கைச் செலவு குறைவான தெற்கு நோக்கி நகர்ந்தேன். சுமார் ஐந்நூறு கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள **Beja**-வை அடைந்தேன்.

ஆனால், ஓர் இரவுக்குப் பிறகு **Lisbon**-க்குத் திரும்பினேன்.

3 ஜூலை அன்று இறுதியாக எனக்கு ஒரு படுக்கை கிடைத்தது.

பகிர்ந்த அறை. பகிர்ந்த குடியிருப்பு.

*முப்பத்தைந்து சதுர மீட்டரில் ஒன்பது பேர்
வாழ்கிறார்கள்.*

பல்வேறு பண்பாடுகளும் மொழிகளும் அந்த இடத்தை நிரப்பின.

அந்த நிலைமைகள் ஒரு நவீன வீட்டைவிட ஓர் ஆப்பிரிக்கக் குடிசைக்கே நெருக்கமாகத் தோன்றின.

செலவு மாதத்துக்கு 230 யூரோ, கூடுதலாக 100 யூரோ வைப்புத்தொகை. எல்லாவற்றையும் நான் செலுத்தினேன்.

அந்தக் கட்டணத்துக்குப் பிறகு என்னிடம் பணம் எதுவும் மிஞ்சவில்லை.

உணவு இல்லை.

தூங்க ஓர் இடம் மட்டுமே.

இருந்தாலும், அந்தக் காலகட்டம் இன்றியமையாததாக ஆனது. அதை மூன்று புள்ளிகளில் சுருக்கலாம்:

a) **இருபது கிலோ** எடையைக் குறைத்து, என் உணவுமுறையை மாற்றியமைத்தது; b) **மாதத்துக்கு எழுபது யூரோ** மட்டுமே வைத்துப் பிழைத்தது; c) பதிப்புத் திட்டங்களை, குறைந்தபட்சம் வரைவுகளாகவாவது, வடிவமைத்தது.

22 நவம்பர் 2025 வரை நான் அங்கே தங்கினேன்.

இறுதியில் இத்தாலிக்குத் திரும்ப முடிவு செய்தேன்.
நிலைக்கக்கூடிய சூழல்கள் இறுதியாக உருவாகலாம்
என்று சில உத்தரவாதங்கள் சுட்டிக்காட்டின.

அது பலிக்கும் என்று நம்பினேன்.

ஆனாலும், தேவைப்பட்டால் மீண்டும் புறப்படத்
தயாராகவே இருந்தேன்.

பிறகு அசாதாரணமான ஒன்று நடந்தது.

**9 டிசம்பர் முதல் 26 டிசம்பர் வரை, வெறும் 17
நாட்களில், எல்லாமே மாறியது.**

முந்தைய மூன்று ஆண்டுகள் திடீரென்று ஒரு
தயாரிப்பாக மாறின.

இப்போது உலகம் என்னைப் பார்க்க முடிந்தது.

நானும் இறுதியாக அவர்களைப் பார்க்க முடிந்தது.

இடைத்தரகர்கள் இல்லை.

செயல்முறையைக் கட்டுப்படுத்தும் தளங்கள் இல்லை.

என் செயலுக்குள் நான் சுதந்திரமாகவே இருக்கிறேன்.

நான் நானாகவே இருக்கிறேன்.

இனிய கிறிஸ்துமஸ் நல்வாழ்த்துகள். அப்பா.

ஆசிரியரின் சிந்தனை

2025-ஐத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அதை ஒரு முறிவின்
ஆண்டாக நான் இனி பார்ப்பதில்லை. மாறாக, அதைத்
தெளிவின் ஆண்டாகப் பார்க்கிறேன்.

ஒன்றுமில்லாமல் புறப்பட்டது, உடைமைக்கும்
அடையாளத்துக்கும் இடையிலான தூரத்தை அளக்க

என்னைக் கட்டாயப்படுத்தியது. பணமும், வசதியும்,
உறுதியும் விரைவாக மறைந்தன. ஆனால்,
அவற்றைவிட வலுவான ஒன்று எஞ்சியிருந்தது.

மற்ற எல்லாமே சரியும்போது அடையாளம்
பிழைத்திருக்கிறது.

நிலையற்ற அந்த மாதங்கள் ஒரு வடிகட்டியைப்
போலச் செயல்பட்டன. மாயைகள் மறைந்தன.
எதிர்பார்ப்புகள் கரைந்தன. இரவல் வாங்கிய
பாத்திரங்கள் இறுதியாக உதிர்ந்தன.

எஞ்சியிருந்தது இன்றியமையாதது மட்டுமே.

சுதந்திரம்.

அதைத் தொடர்ந்த திட்டங்கள் உத்தியிலிருந்து
பிறக்கவில்லை. மாறாக, அவை தேவையிலிருந்து
வளர்ந்தன.

இறுதியில், அந்த ஆண்டு எதையும் அழிக்கவில்லை.

ஏற்கெனவே அங்கே இருந்ததை அது
வெளிப்படுத்தியது.

கியூபர்களுக்குக் கற்பித்தல்

நான் Miami-இல் இறங்கியபோது, அந்த நகரத்தில்
"அமெரிக்க" அம்சம் அதிகம் மிஞ்சவில்லை என்று
எனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தது. அந்த இடம்,
சிறந்த குளிர்சாதன வசதியுடன் கூடிய கியூபா. என்னை
அழைத்துச் சென்ற டாக்ஸி ஓட்டுநர் கியூபர்தான்,
நிச்சயமாக. அவர் கேட்ட முதல் கேள்வி: நான் தனியாக
இருக்கிறேனா, எனக்குத் துணை வேண்டுமா என்று.
பல்பொருள் அங்காடிகள் இல்லை, ஷாப்பிங் மால்கள்

இல்லை, அஞ்சலட்டை அமெரிக்கா இல்லை. முற்றிலும் வேறொர் உலகம்.

அந்த முதல் மாலை, நான் வீட்டில் தனியாக இருந்தபோது, யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். காவல்துறை. அவர்கள் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தினார்கள், ஆனால் பிரச்சினை செய்ய வரவில்லை. அடுத்த நாள் காலை அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருக்கிறது என்று தெரிவிக்க வந்திருந்தார்கள். சரியாகப் பத்தரை மணிக்கு.

மறுநாள், நான் சரியான நேரத்துக்குச் சென்றேன். ஐம்பதுகளில் இருந்த ஒருவர் கதவைத் திறந்து, நான் விரைவில் ஆலோசகரைச் சந்திப்பேன் என்று சொன்னார். பிறகு அவர் தோன்றினார்: உயரமான, மெலிந்த, பொன்னிறக் கூந்தல், நேர்த்தியான, கச்சிதமாக உடுத்திய பெண். என் கைகுலுக்கி, பல ஆண்டுகளுக்கு முன் அவர் கல்வி அமைச்சகத்தில் முதல் நிர்வாக இயக்குநராகப் பணியாற்றியபோது ரோமில் நாங்கள் சந்தித்ததை நினைவூட்டினார்.

“நிச்சயமாக உங்களை நினைவிருக்கிறது. எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று, அவரை மீண்டும் பார்த்த உண்மையான மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னேன்.

அந்தக் கணத்திலிருந்து, சம்பளத்தைப் பற்றிக் கேட்கக்கூட இல்லாமல் அவருடைய வாய்ப்பை நான் ஏன் மறுத்தேன் என்பது ரோமில் யாருக்கும் ஒருபோதும் புரியவில்லை. அது பெரிய வாய்ப்பு, தீவிரமான ஒன்று — என்னைப் போன்ற ஓர் எளிய மனிதனுக்கு மிகவும் தீவிரமானது, பணத்துக்கு அப்பால், லட்சியத்துக்கு அப்பால்.

“இளம் கியூப மேலாளர்களுக்கான ஒரு பயிற்சி மற்றும் தகவல்தொடர்புத் திட்டத்தில் நீங்கள் குறைந்தது 30 நாட்கள் பணியாற்ற வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். நீங்கள் விரும்பும் எல்லாமும் அதற்கு மேலும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். தயவுசெய்து, மறுக்காதீர்கள்.”

வகுப்புகள் 10 முதல் 12 வரை, பிறகு 2 முதல் 5 வரை நடக்கும்.

முதல் பாடம் நினைவிருக்கிறது: சுமார் ஐம்பது பேர், பாதி ஆண்கள், பாதி பெண்கள், அனைவரும் தொழில்முறையாளர்கள். வழக்கமான அறிமுகங்களுக்குப் பிறகு — பெயர், குடும்பப் பெயர், வயது உரக்கச் சொல்லப்பட்டது — கியூப நகைச்சுவைகளைச் சொல்லி என் ஸ்பானிஷ் உற்சாகப்படுத்தத் தொடங்கினேன். நான் கியூபாவின் எந்தப் பகுதியிலிருந்து வந்தேன் என்று அவர்கள் எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள்.

கற்பித்தலுக்கும் தொடர்புகொள்ளலுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை — பல இத்தாலியர்களுக்கே புரியாத ஒன்றை — நான் சுட்டிக்காட்டியபோதுதான் முதல் உண்மையான சிந்தனைத் தருணம் வந்தது.

நாட்கள் பறந்தன; இறுதியில், மாணவர்கள் எனக்காகச் செய்த ஒரு கேக்குடன் எல்லாம் நிறைவுற்றது. நாங்கள் ஒன்றாகக் கழித்த 30 நாட்களால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். எல்லோரும் என் தொலைபேசி எண்ணை விரும்பினார்கள். நான் குடிப்பதில்லை, புகைப்பதில்லை, போதைப்பொருள் பயன்படுத்துவதில்லை என்பதில் அவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள்.

என் இளமையில் நான் ஒரு ரக்பி வீரனாக இருந்தேன் — ஒரு விளையாட்டு வீரனின் மனநிலை. இதற்கிடையில், கொண்டாடவும், தான் எதை இழந்துகொண்டிருந்தார் என்பதை இறுதியாகப் புரிந்துகொள்ளவும் இத்தாலிய ஆலோசகர் என்னை இரவு உணவுக்கு அழைத்தார். மக்கள் என்னுடன் அவ்வளவு ஒட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள், அவர்களால் என்னை மறக்கவே முடியவில்லை.

நான் அதிர்ஷ்டசாலி; என் முன் எப்போதும் இரண்டு வாய்ப்புகள்: முதலாவது, 30 நாள் மௌனத்துக்குப் பிறகு என்னை இரவு உணவுக்கு அழைக்கும் ஓர் அற்புதமான பெண்; இரண்டாவது, புறப்படும் நேரம் வந்துவிட்டது என்று சொல்லும் என் விதியின் குரல்.

ஒரு சம்பிரதாய முத்தம், ஒரு விடைபெறுதல், அவர் என்னிடம் கேட்கிறார்: “எங்கே போகிறீர்கள்? என்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போகிறீர்களா?”

விடைபெறும் முத்தம் கொடுத்தேன். புறப்பட்டேன். ஒருபோதும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. வசதியைவிட சுதந்திரம் எப்போதும் எனக்கு அதிக விலை கொடுத்திருக்கிறது.

Nando

வாழைப்பழங்கள்

கற்றுக்கொண்ட பாடம்

என் வாழ்க்கையின் மூன்றாம் கட்டத்தில், என் புதிய உணவுப் பழக்கத்தில் காலையில் வாழைப்பழங்கள் இருக்கின்றன. முந்தைய இரவே அவை தீர்ந்துவிட்டால், மறுநாள் ஒரு வெற்றிடத்துடன் தொடங்குகிறது.

2025 டிசம்பரின் ஒரு காலை, என் வீட்டுக்குக் கீழே உள்ள பழ வியாபாரியிடம் சென்றேன். நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அவரை எனக்குத் தெரியும். அவர் என்னை வாழ்த்தி, "மீண்டும் வருக" என்று சொல்லி, எனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார்.

— வாழைப்பழங்கள். பழுத்தவை இருந்தால், மலிவானவையாக இருந்தாலும், அவையே எனக்கு விருப்பம். — இல்லை, இவற்றை மட்டுமே தர முடியும் — என்று அவர் பதில் சொன்னார்.

விலை: கிலோவுக்கு €1.45. பச்சையோ மஞ்சளோ, என் விருப்பம்.

€5-க்கு ஒரு பை கேட்டேன். என்னுடன் என் நாய் இருந்தது; இந்தப் பகுதியில் நாயுடன் ஒரு கடைக்குள் நுழைவது இன்னும் ஒரு தடைசெய்யப்பட்ட விஷயம்.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும், ஆர்வம் — வறுமையில் கழிந்த குழந்தைப் பருவத்தின் மகள் — பையை எடைபோடத் தூண்டியது. 2.752 கிலோ. நான் €3.99 கொடுத்திருக்க வேண்டும். மீதி யூரோவைப் பற்றி யாரும் குறிப்பிடவில்லை.

நான் நல்ல மனிதன். சகிப்புத்தன்மை உள்ளவன். அது ஒரு தவறு என்று நினைத்தேன். ஆனால் ஒரு சந்தேகம் பிறந்தால், அதைச் சரிபார்க்க வேண்டும்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து திரும்பிச் சென்றேன். அதே வழக்கம். நாயும் உட்பட.

— €1-க்கு வாழைப்பழங்கள். அவர் நான்கு சிறியவற்றைக் கொடுத்தார்.

ஐஸ்கிரீம் கடையில் இருக்கும் என் நண்பர் தன் தராசுடன் காத்திருந்தார். 0.456 கிலோ. உண்மையான

விலை: €0.66. கிடைக்காத மீதிச் சில்லறை: €0.34.

முதல் நிகழ்வு ஒரு சந்தேகம். இரண்டாவது, சரிபார்ப்பு. உறுதிக்கு வர எனக்கு மூன்றாவது ஒன்று தேவைப்பட்டது.

அதே மதியம், திரும்பிச் சென்றேன். அதே காட்சி. மீண்டும் €5 கொடுத்தேன்.

இந்த முறை சரக்கு அனுப்பும் முகவரான என் நண்பர் காத்திருந்தார். தொழில்முறைத் தராசு. 2.90 கிலோ. உண்மையான விலை: €4.20. அவர் €5 எடுத்துக்கொண்டார். இன்னும் மீதிச் சில்லறை இல்லை.

நாட்கள் கடந்தன. அந்த மனிதரையும், சூழலையும், சுற்றுப்புறத்தையும் நான் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நேரடியான மோதல் என் குடும்பத்துக்குப் பிரச்சினைகளை உண்டாக்கியிருக்கக்கூடும். சிலர் வார்த்தைகளுக்கு எதிர்வினையாற்றுவதில்லை.

ஆனால் என் பெயர் Frega. கொள்ளையடிக்கப்படுவது என் இயல்புகளில் ஒன்றல்ல.

என் பழிவாங்கல் வேறொரு வடிவம் எடுத்தது.

ஐந்து நாட்கள் கழித்து, நாய் இல்லாமல் திரும்பிச் சென்றேன். உரிமையாளரைக் கேட்டேன் — தந்தை, என்னைவிடச் சில வயது மூத்தவர்.

— கேளுங்கள், போன முறை வாழைப்பழங்கள் அதிகமாக இருப்பதுபோல் தோன்றியது என்று என் நண்பர் சொன்னார். வீட்டில் எடைபோட்டேன்: 3.90 கிலோ. ஒட்டியிருந்த விலைப்படி நான் €5.65 கொடுத்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் €5 மட்டுமே

எடுத்துக்கொண்டீர்கள். வித்தியாசத்தைத் தர
வந்திருக்கிறேன்.

நான் €0.65-ஐ, தெளிவாகத் தெரியும்படி, நீட்டினேன்.

— நாம் நாற்பது ஆண்டுகளாக ஒருவரையொருவர்
அறிந்திருப்பதால் அது ஒரு தள்ளுபடியாக இருந்தால்
தவிர.

அவருடைய கண்கள் விரிந்தன. அவருடைய
மனைவியும் பிள்ளைகளும் உறைந்துபோனார்கள்.
அனுபவம் அவரைக் காப்பாற்றியது.

— அது ஒரு தள்ளுபடிதான் — என்றார் அவர் — ஒரு
சிறப்பு வாடிக்கையாளருக்கு.

நாணயங்களை மீண்டும் என் சட்டைப்பைக்குள்
வைத்தேன்.

— நன்றி — என்று பதில் சொன்னேன். — ஆனால் இனி
நான் இங்கே பொருட்கள் வாங்கமாட்டேன். இந்த
“சிறப்பு வாடிக்கையாளர்” கவனிப்புகள் என்னை ஒரு
கடினமான நிலையில் வைக்கின்றன. அவற்றுக்கு
எனக்குக் காரணம் எதுவும் இல்லை. நியாயம் எதுவும்
இல்லை. எப்படியிருந்தாலும் நன்றி.

அவரால் ஒரு வார்த்தையும் பேச முடியவில்லை.
அவருக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது.

அடுத்த நாட்களில் நான் அந்தக் கடையைக் கடந்து
நடந்தேன். எந்தக் கருத்தும் இல்லை. தாழ்ந்த கண்கள்
மட்டுமே. அவர்கள் ஒருபோதும் சொல்லத்
துணியாததை அவை சொன்னன: மன்னிக்கவும்.

நீதி எளிமையானது: ஓர் எதிர்மறையான
நிகழ்விலிருந்து, நீங்கள் எப்போதும் ஒரு

நேர்மறையான ஒன்றைப் பிழிந்தெடுக்கலாம். என்
வெற்றிகள் அப்படித்தான் செயல்படுகின்றன.

இதுதான் நான். நான் இன்னும் வாழைப்பழங்கள்
சாப்பிடுகிறேன்.

Nando

தொடர்ச்சி

அதிகாலை 3:23. குளிரான இரவு. அமைதி. இண்டர்காம்
ஒலித்தது. எல்லோரும் விழித்துக்கொண்டார்கள்.

என் மகள் கிசுகிசுத்தாள்: "உங்களைக் கைது செய்ய
வந்திருக்கிறார்கள். உங்கள் படுக்கையறைக்
கதவுக்குப் பின்னால் உங்கள் டிராலி எப்போதும்
தயாராகவே இருக்கிறது."

அவள் என் கதையை நம்பவில்லை. அவள்
உண்மையைப் படித்திருக்கவில்லை. அவள் என்னை
நம்பவில்லை. நான் நம்பத்தகுந்தவனாகக்கூட இல்லை.
அவள் வார்த்தைகளை மட்டுமே
விளக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அதுதான் உண்மையான
வலி.

நான் இண்டர்காமில் பதில் சொன்னேன். ஒரு குரல்
சொன்னது: "இந்த நேரத்துக்கு மன்னிக்கவும், ஆனால்
நான் உங்களுடன் பேச வேண்டும். நான் உங்கள்
வீட்டருகே உள்ள பழ வியாபாரி."

நான் அவரை உள்ளே விட்டேன். அவருக்கு ஏறக்குறைய
எண்பது வயது. நான் என் அங்கியை
அணிந்துகொள்வதற்குள், அவர் வீட்டின் மிகப் பெரிய
அறையில் ஏற்கெனவே அமர்ந்திருந்தார். வரவேற்பறை.

அவர் உணர்ச்சிரீதியாக நொறுங்கிப்போயிருந்தார்.
கண்ணீரில். எங்கிருந்து தொடங்குவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவர் ஒன்றைக் கேட்டார்: "நான் பேசத் தொடங்கும்போது, தயவுசெய்து என்னை இடைமறிக்காதீர்கள்."

நான் இடைமறிக்கவில்லை.

"நேற்றிரவு நமக்கு அந்தத் தருணம் நிகழ்ந்தது. உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். வாழைப்பழங்களுக்காக அறுபத்தைந்து சென்ட் எனக்குக் கொடுக்க விரும்பினீர்கள், நான் உங்களுக்குத் தள்ளுபடி கொடுத்தேன்."

"நினைவிருக்கிறது," என்றேன்.

"நீங்கள் போனபின், என் குடும்பத்துடன் மேஜையில் அமர்ந்தேன். நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்த பாடம் வலுவானது. எனக்கு. என் வயதுடைய ஒருவருக்கு."

"நீங்கள் என்னை மன்னிக்கிறீர்களா என்று மட்டும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவும்."

அவர் ஒரு துணிக் கைக்குட்டையைப் பிடித்திருந்தார், திரும்பத் திரும்ப வந்த ஒரு கண்ணீர்த் துளியைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

"இந்த நேரத்துக்கு மன்னியுங்கள். முதலில் உங்களைப் பார்க்காமல் என்னால் தூங்க முடியவில்லை. உங்களைக் கண்டுபிடிப்பதும் எளிதாக இல்லை. உங்கள் பெயரை இணையத்தில் தேடினோம். மூன்று இணையதளங்கள் வந்தன. எல்லாம் ஆங்கிலத்தில். அவை என்ன சொல்கின்றன என்று எங்களுக்குப்

புரியவில்லை. அவை எதையும் விற்பதில்லை. எதையும் கேட்பதில்லை. அந்தத் தளங்கள் என்ன என்று எங்களுக்குப் புரியவில்லை.”

அவர் சிரித்தார்.

நான் எழுந்து நின்றேன். அவரையும் எழுந்து நிற்கச் சொன்னேன். அவரை இறுக்கமாகக் கட்டிப்பிடித்தேன்.

நான் ஒரு பேராசிரியர் அல்ல என்று அவரிடம் சொன்னேன். ஆசிரியரும் அல்ல. யாருக்கும் என்னால் பாடம் கற்பிக்க முடியாது. எந்தப் பொருளாதார தர்க்கத்துக்கும் முன்பாக விதிகளும் கொள்கைகளும் வரும் ஒரு தந்தையின் பொது அறிவை மட்டுமே நான் பயன்படுத்தியிருந்தேன்.

அவர் புறப்படும்போது, நான் அவருடைய கடைக்குத் திரும்பி வருவேனா என்று கேட்டார். நான் பதில் சொன்னேன்:

“கடந்த காலம் கற்பிக்கிறது. நிகழ்காலம் ஒருபோதும் மறக்கப்படுவதில்லை. எதிர்காலம் நம் கனவுகளில் வாழ்கிறது; அங்கே நாம் யாராக மாற விரும்புகிறோம் என்று பார்க்கிறோம்.”

“நான் எதிர்காலத்துக்கு அப்பால் இருக்கிறேன். ஏனென்றால் நான் தலைமுறைச் செல்வத்தைக் கட்டுகிறேன், மரபுரிமையாக விட்டுச்செல்லும் தோராயமான பொருட்களை அல்ல.”

நான் என்ன சொன்னேன் என்று அவருக்கு உண்மையில் புரியவில்லை. அது என் அறிவாற்றல் பக்கம் — சில வார்த்தைகளுக்குள் ஒன்றுமே இல்லாததுபோல் தோன்றும், ஆனால் கவனமாகக் கேட்டால், எல்லாமே இருக்கும் பக்கம்.

Nando

மரணத்தின் வாசலில்

வாழ்க்கை ஏற்கெனவே தனக்காகத்
தேர்ந்தெடுத்துவிட்டது என்று ஒரு மனிதர்
புரிந்துகொள்ளும் தருணம்.

நோயறிதல்

ஒவ்வொரு முறை நான் வாழ்ந்த ஒரு கதையைச் சொல்லும்போதும், முதலில் புன்னகைக்கிறேன், பிறகு அதிலிருந்து நான் எப்படிப் பிழைத்தேன் என்று வியக்கிறேன். அந்தச் சூழ்நிலை பகுத்தறிவற்றது, ஏறக்குறைய கனவுலகம் போன்றது. ஆனால், அது என் வாழ்க்கையை வடிவமைத்தது; ஆகவே அதைச் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தை உணர்கிறேன்.

ஜனவரி 2007. அறுவைச் சிகிச்சையின் முடிவுகளுக்காக ஒரு மருத்துவ ஆய்வகத்துக்கு வெளியே காத்திருக்கிறேன். வெறும் முப்பது நாள் இடைவெளியில் நடந்த இரண்டு அறுவைச் சிகிச்சைகளுக்குப் பிறகு என் சிறுகுடலிலிருந்து ஏழு கார்சினாய்டு கட்டிகள் அகற்றப்பட்டிருந்தன.

முகம் தெரிந்த ஒரு துப்புரவுப் பணிப்பெண் அமைதியாக என்னிடம் வந்தார்.

"மன்னிக்கவும்," என்றார். "நான் கேட்டேன்... புற்றுநோய்க் கட்டிகள். நீங்கள் புற்றுநோய் மருத்துவரைப் பார்க்க வேண்டும்."

அந்தக் கணத்தில் மரணம் மிக உடனடியான சாத்தியமாகத் தோன்றியது. ஆனால், பகுத்தறிவு விரைவாகக் குறுக்கிட்டது.

மாற்றுத்திறனாளியான என் மகளைப் பற்றி
நினைத்தேன். தப்பித்தல் இனி ஒரு தேர்வாக
இருக்கவில்லை. ஆகவே, நான் உயிரோடு இருந்து,
அவளுடைய நிகழ்காலத்தைக் கட்டி, அவளுடைய
எதிர்காலத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில், புற்றுநோய் மருத்துவர்
எல்லாவற்றையும் உறுதிப்படுத்தினார்:
நியூரோஎண்டோகிரைன் கட்டிகள், ஏறக்குறைய
முப்பது நாள் ஆயுள் எதிர்பார்ப்பு.

அந்த வார்த்தைகளை மனதில் சுமந்தபடி,
வெறிச்சோடிய ஒரு கடற்கரையில் நடந்தேன்.
இதற்கிடையில் காற்று என் முகத்தில் அறைந்தது,
அலைகள் எனக்கு இன்னும் புரியாத ஏதோ ஒன்றைக்
கிசுகிசுத்தன.

முடிவு

28 ஜனவரி.

பழைய நண்பர்களையும் முன்னாள்
வாடிக்கையாளர்களையும் தேடி Naples-க்குக் காரில்
சென்றேன். எனக்குப் பணமும் ஒரு புதிய தொடக்கமும்
தேவைப்பட்டன. ஆனால், யாரும் ஒரு யூரோகூட
முதலீடு செய்யவில்லை.

மாறாக, அவர்கள் உணவாக இரவு விருந்துகளை
மட்டுமே வழங்கினார்கள்.

சில நாட்கள் கழித்து, 6 பிப்ரவரி அன்று, வெறும் 275
யூரோவுடனும், கடன் அட்டை இல்லாமலும் Naples-இல்
இருந்தேன். நோயறிதலின்படி, பதினைந்து அல்லது
இருபது நாட்களே மிஞ்சியிருந்தன.

நெடுஞ்சாலை வெளியேறும் இடத்தில் நான் தெற்கா வடக்கா என்று தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தது.

அப்போது என் மனைவி அழைத்தாள்.

“வீட்டுக்கு வா.”

அவள் மனச்சோர்வுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதாக நம்பினாள். ஆனால், என் உடலுக்குள் ஹார்மோன் புயல் என்ன செய்துகொண்டிருந்தது என்பதை அவளால் பார்க்க முடியவில்லை.

ஆகவே, நான் வடக்கைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

ருமேனியா

இரண்டு நாட்கள் கழித்து நான் ருமேனியாவின் Brasov-ஐ அடைந்தேன் — Dracula-வின் மாவட்டம்.

அந்தப் பயணம் ஒரு பெண்ணைப் பற்றியது அல்ல. மாறாக, அது தூய உள்ளுணர்வு.

என் சட்டைப்பையில் இருபது யூரோ மிஞ்சியிருந்தது. இறப்பதற்குப் போதுமானது. மீண்டும் கட்டியெழுப்ப நிச்சயமாகப் போதாது.

இருந்தாலும், மீண்டும் கட்டியெழுப்ப முடிவு செய்தேன்.

ஒரு கஃபேயில் கப்புச்சினோவும் கொர்னெட்டோவும் கேட்டேன். ருமேனியப் பெண்களிடம் அரிதான அழகு இருப்பதை உடனே கவனித்தேன். ஆனால், உள்ளூர் ஆண்களிடம் பெரும்பாலும் பெண்களிடம் காட்டும் மரியாதை இல்லை.

என்னிடம் சில்லறை இல்லை என்பதைப் பணிப்பெண் உணர்ந்தாள். என்னை அனுப்பிவிடுவதற்குப் பதிலாக,

அவள் கேட்டாள். நாங்கள் மூன்று மணிநேரம் பேசினோம்.

இறுதியில் அவள் அழுதாள், எனக்குப் பணம் தரவும் முன்வந்தாள்.

நான் மறுத்தேன்.

மாறாக, ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்டேன்:

“சூதாட்ட விடுதி எங்கே இருக்கிறது?”

குழப்பத்துடன் அவள் தெருவின் கீழ்ப்பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

இருபது யூரோவுடன் உள்ளே நுழைந்தேன். அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு, நானூற்று ஐம்பது யூரோவுடன் வெளியே வந்தேன்.

Nando

தொடர்ச்சி

மீண்டும் கட்டியெழுப்புதல்

சிறிது நாட்களில் 280 யூரோவுக்கு நான்காவது மாடியில் ஒரு குடியிருப்பை வாடகைக்கு எடுத்தேன்.

பணிப்பெண் அந்தக் கட்டணத்துக்கு உத்தரவாதம் அளித்தாள்.

மதியம் மெட்ரோ நிலையங்களில் வேலை செய்யும் பல பெண்களைச் சந்தித்தேன். இதற்கிடையில் நட்புகளைக் கட்டத் தொடங்கினேன்.

அடுத்து ஒரு மளிகைக் கடைப் பயணம். நூற்றைம்பது யூரோ மதிப்புள்ள உணவு கவுண்டரில் குவிந்தது.

ஆனால், நான் கொடுத்தது பன்னிரண்டு மட்டுமே.

னோ பாதி இலவசம், கசாப்புக் கடைக்காரர்
இறைச்சியைப் பரிசாகக் கொடுத்தார்.

சூதாட்ட விடுதி என் இரவு நேர வங்கியானது.
இதற்கிடையில் என் குடியிருப்பு மெல்ல மெல்ல ஒரு
சந்திப்பு இடமாக மாறியது.

Calabria-வின் சுவைகள் மேஜையில் மாறி மாறி வந்தன.
கதைகள் சுற்றி வந்தன. வாழ்க்கை அமைதியாக
மீண்டும் தொடங்கியது.

ஒருபோதும் நிகழாத ஒரு திரும்புதல்

டிசம்பர் 2007.

மரணம் என்னை மறந்துவிட்டிருந்தது.

என் மனைவி மீண்டும் அழைத்தாள்.

“அவசரமாக வீட்டுக்கு வா.”

என்னிடம் பன்னிரண்டு யூரோ மிஞ்சியிருந்தது.
ஆனால், ஒரு விமான நிறுவனக் கூப்பன் Bucharest-
இலிருந்து புறப்பட எனக்கு வழி செய்தது.

Reggio Calabria-வுக்கான விமானம் நடுவானில்
தோல்வியடைந்தது. மாறாக, நாங்கள் Zurich-க்குத்
திருப்பிவிடப்பட்டோம்.

விமான நிலையத்தில் மீண்டும் சமயோசிதமாகச்
செயல்பட்டேன். பிரிட்டிஷ் ஓய்வறையில்,
வரிசைக்கான கம்பத்தை மைக்ரோஃபோனாகப்
பிடித்துப் பாடத் தொடங்கினேன்.

விமானப் பணிப்பெண்கள் சிரித்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் London-க்கு ஒரு விமானப் பயணச்சீட்டு
கொடுத்தார்கள் — கூடவே நூறு பவுண்டு.

London, Paris, ரோம், Naples.

ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஒரு கண்டுபிடிப்பு தேவைப்பட்டது.

ஒவ்வொரு கணத்துக்கும் நெஞ்சரம் தேவைப்பட்டது.

இறுதியில் ஏழு நாட்கள் கழித்து வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

பின்விளைவுகள்

என் மனைவி கடுங்கோபத்தில் இருந்தாள்.

“எங்கே இருந்தாய்? உன் பெண்களுடனா?”

நான் புன்னகைத்தேன்.

“அவர்கள் இருப்பது நல்லதுதான்,” என்றேன்.

“இல்லாவிட்டால், நான் இன்னும் Zurich-இல் சிக்கிக்கொண்டிருப்பேன்.”

சிறிது நாட்களில் புதிய வேலையைத் தொடங்கினேன்: ஒரு தற்காலிகப் பணியாளர் நிறுவனம், கட்டுமானம், பாதுகாப்புச் சேவைகள். ஆறு ஊழியர்கள் அந்தத் திட்டத்தைத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு மாதமும் லாபம் மீண்டும் முதலீடு செய்யப்பட்டது.

ஆனால், சிலரே அதை நம்பினார்கள்.

சரிவு

2008-இல் நான் ருமேனியாவுக்குத் திரும்பினேன்.

அந்த நிறுவனம் 258 ஐரோப்பிய ஊழியர்கள் வரை வளர்ந்தது. கட்டுமானப் பிரிவு ஓர் இத்தாலிய பன்னாட்டு நிறுவனத்துடன் இணைந்து பணியாற்றியது. இதற்கிடையில் பாதுகாப்புப் பிரிவு அணு வெல்டிங்கில் இயங்கியது.

நான் ருமேனிய மொழியைக் கற்றேன், அதைப் படித்தேன், எழுதினேன், பேசினேன். கதைகளும் நகைச்சுவைகளும் ஒவ்வொரு கதவையும் திறந்தன.

பிறகு, டிசம்பரில், எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

பெண்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள்.

“நீங்கள் இல்லாமல் எதுவும் நிலைக்காது.”

மூன்று மாதங்கள் கழித்து எல்லாம் சரிந்தது.

ஏன்?

ஏனென்றால் பசியை ஒப்படைக்க முடியாது.

அனுபவத்தை மாற்றிக்கொடுக்க முடியாது. உழைப்பு

நெறியைப் பரிசாகக் கொடுக்க முடியாது.

உண்மையான பாடம்

பணமில்லாத இத்தாலியன், ருமேனியப் பெண்களால் தாங்கப்படுவது ஒரு கனவுபோல் ஒலிக்கலாம்.

ஆனால், யதார்த்தம் இன்னும் கடுமையான ஒன்றைக் கற்பிக்கிறது.

உண்மையான பசி, அதைத் தனக்குள் சுமப்பவர்களை மட்டுமே பாராட்டுகிறது.

இறுதிக் குறிப்பு

நான் பிறந்தபோது, எனக்குக் கொடுத்த குடும்பப் பெயர் — **FREGA** — பெரும்பாலும் திருடர்களுடனும் ஏமாற்றுக்காரர்களுடனும் தொடர்புபடுத்தப்படும் ஒரு பெயர்.

அறுபத்தொரு ஆண்டுகளாக நான் அதற்கு
நேர்மாறானதை நிரூபிக்க முயன்றிருக்கிறேன்.

ஏனென்றால் பெயர்கள் நம்மை வரையறுப்பதில்லை.

மாறாக, பிராண்டுகள் வரையறுக்கின்றன.

ஒரு பிராண்ட் செயல்களால் மட்டுமே கட்டப்படுகிறது.

Nando

உள்ளாடை இல்லாமல்

நேற்று கடினமான நாளாக இருந்தது, ஆனால் தீர்வுகள்
தந்த நாளாகவும் இருந்தது — வழக்கம்போல. நான்
ஒருபோதும் நோக்கமின்றி என் நேரத்தை
வீணாக்கியதில்லை: என் அறிவாற்றல் நேரம்
கடுமையான விதிகளைப் பின்பற்றுகிறது;
பெண்மையின் நேரம் எதையும் பின்பற்றுவதில்லை.

இருந்தாலும் நான் தனியாகப் படுக்கைக்குச்
சென்றேன், ஏனென்றால் என் மனைவி ஒரு
“இடைவெளி” எடுக்க முடிவு செய்திருந்தாள்.
மன்னிக்கவும் — *மாதவிடாய் நிறுத்தம்*. நான்
சிரித்தேன். அவள் சிரிக்கவில்லை.

61 வயதில் நான் “கிழவன்” என்றும், அந்தரங்க வாழ்வில்
ஒரு பெண்ணைச் சமாளிக்கும் வலிமையோ துணிவோ
எனக்கு இருக்காது — நிச்சயமாகச் சரிந்துவிடுவேன் —
என்றும் நினைவூட்டும் வாய்ப்பை என் மகள்
தவறவிடவில்லை. அவள் என் மகள், என் உயிர்.
எல்லாவற்றையும் சொல்ல ஒரு புன்னகை
போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால் ஒரு வரியை
வீசாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை:

பலர் அதைக் கழிப்பறைக்குப் போக மட்டுமே பயன்படுத்துகிறார்கள். சிலர் வீரர்களைப் போல நடந்துகொள்கிறார்கள். சிலர் சிந்தனைகளை உருவாக்க. சிலர் தந்தையாகி, பிறகு காதலர்களாகிறார்கள். இன்னும் சிலர் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு மட்டுமே இருக்கிறார்கள்.

நான் அதை முழுநேர வேலைக் கருவியாக மாற்றியிருக்கிறேன் — வரிகள் மூலத்திலேயே பிடித்தம் செய்யப்படுகின்றன.

அவள் நிறுத்த முடியாத சிரிப்பில் வெடித்தாள். என் மனைவி, மற்ற அறையிலிருந்து, தன் வழக்கமான தீர்ப்பை உறுதிப்படுத்தினாள்: "நீ சாத்தான்." நியாயம்தான்.

தூங்கப் போவதற்காக உடைகளைக் களைந்திருந்தேன் — இரவு 11 மணி. வசதியான ஒரு டிராக்குட்டை அணிந்தேன். ஒவ்வோர் இரவும் போலப் பத்து நிமிடம் என் கைபேசியில், பிறகு தூக்கம்.

அதிகாலை சுமார் 5 மணிக்கு, ஏதோ நழுவி விழுந்தது. எனக்குக் குளிராக இருந்தது. என் கால்சட்டையையும் உள்ளாடையையும் தேடிக் கை நீட்டினேன் — இரண்டுமே இல்லை.

இதை யார் செய்தது? விருந்து இல்லை, விருந்தினர்கள் இல்லை, அழைப்புகள் இல்லை. அப்படியென்றால், பெட்டகத்தைத் திறந்தது யார்?

குடும்ப நகைகள் இன்னும் இருக்கின்றனவா, சேதமின்றி இருக்கின்றனவா என்று கவனமாகச் சரிபார்த்தேன். பிறகு என் "பழைய நண்பன்" எனக்கு முன்பே விழித்துக்கொண்டு, செய்ய வேண்டிய வேலை

இருக்கிறது என்று நம்பிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தேன்.

வேலை வந்தது — ஆனால் நீங்கள் கற்பனை செய்யும் வகை அல்ல. நான் எதற்காக வாழ்கிறேனோ அந்த வகை: **ஓர் உண்மைக் கதையை உங்களுக்குச் சொல்வதும் உங்களைப் புன்னகைக்க வைப்பதும்.**

Nando

ஒரு ரஷ்யப் பெண்

ஜூன் 2006 — தொடக்கம்

நான் என் சொந்த மொத்த விற்பனைத் தொழிலை நடத்திக்கொண்டிருந்தேன் — வீட்டுப் பராமரிப்பு, தனிநபர் பராமரிப்பு, பெருமையின் மாயைகள். நான் வலிமையானவன் என்று நினைத்தேன். நான் வெறும் அகம்பாவி மட்டுமே.

ஜூலை, Rimini. முன்னாள் சக ஊழியர்கள், வாடிக்கையாளர்கள், நண்பர்கள், பெண்கள் நிறைந்த ஒரு வர்த்தகக் கண்காட்சி. மிக அதிகமான பெண்கள். கண்காட்சிகள் ஏன் இருக்கின்றன என்று அப்போதுதான் புரிந்துகொண்டேன்: “வேலை” என்று சொல்கிறீர்கள், ஆனால் அது வேறு அறைகளுக்குள் மறைந்துபோவதற்கான ஒரு சாக்கு மட்டுமே.

பணிப்பெண்களிடம் நான் ஒருபோதும் சோகமான கணவன் நாடகத்தை ஆடியதில்லை. அது என் பாணி அல்ல. நான் என் மனைவியை நேசிப்பதாகவும், அவள் என்னை நேசிப்பதாகவும் எப்போதும் சொன்னேன் — ஏனென்றால் நான் பணத்துடனும், அனுபவத்துடனும்,

தொற்றக்கூடிய எந்த ஆச்சரியங்களும் இல்லாமலும் வீடு திரும்பினேன்.

அன்றிரவு நான் ஒரு தொழில்முறைப் பெண்ணை அழைத்தேன். அவளுடைய இரண்டு மணிநேரம், சுத்தமானது, எளிமையானது, குறைந்த ஆபத்து. அப்படித்தான் நம்பினேன்.

அவள் வந்தாள்: குளிர்காலக் கடலைப் போல அழகு, கச்சிதமான உடல், வலுவான இருப்பு. உடனே பணம் கேட்டாள் — அவள் மருத்துவர் அல்ல; அவசர உதவிப் பணியாளருக்கு நெருக்கமான ஏதோ ஒன்று.

அவளைக் கையைப் பிடித்து, தயாராகும்படி சொன்னேன்: நகரத்தின் சிறந்த உணவகத்துக்கு அவளை அழைத்துச் செல்லப்போகிறேன், அவளுடைய அடுத்த 24 மணிநேரத்தை வாங்க விரும்புகிறேன்.

“எனக்கு எவ்வளவு தருவீர்கள்?” என் சட்டைப்பையில் இருந்த எல்லாவற்றையும் அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் எண்ணத் தொடங்கினாள், கணக்கு தவறினாள், தான் வேறொரு தரத்துக்குள் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டதைப் புரிந்துகொண்டாள்.

எனக்கு ஏதாவது அடிமைத்தனங்கள், விலகல்கள், விசித்திர விளையாட்டுகள் உண்டா என்று கேட்டாள். நான் விளையாட்டால் வளர்க்கப்பட்டவன், ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனத்தால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவன், உரிமம் இல்லாத வாழ்க்கையின் பார்வையாளன் என்று அவளிடம் சொன்னேன்.

அவள் நிம்மதியானாள். நாங்கள் உணவகத்துக்கு நடந்து சென்றோம் — அவள் டாக்ஸியை மறுத்தாள். எங்களுடன் சேர ஒரு தோழியை அழைத்தாள்.

வெளிநாடு, முன்னெச்சரிக்கை என்று எனக்குப் புரிந்தது. நியாயம்தான்.

இரவு உணவு அமைதியாக, ஏறக்குறைய காதல் நிறைந்ததாக இருந்தது, ஆனால் நான் அறிவாற்றல் விழிப்புடனேயே இருந்தேன். குடும்ப நகைகளை அவளிடம் ஒப்படைப்பதற்கு முன், அவள் யார் என்று நான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் அவள் நடைபாதையிலேயே என்மீது பாய்ந்தாள். படுக்கைக்குப் போக நேரம் இல்லை. வெளிப்படையான எல்லாவற்றையும், அதற்கு அப்பாற்பட்ட எல்லாவற்றையும் நாங்கள் தீர்த்துக்கொண்டோம்.

எட்டு மணிநேரம் கழித்து நான் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். போக வேண்டாம் என்று அவள் கேட்டாள். ஆகவே, நான் ஒரு வாக்குறுதி கொடுத்தேன்: "இந்த ஆண்டு முடிவதற்குள், உன் குடும்பத்தைப் பார்க்க உன்னை ரஷ்யாவுக்கு அழைத்துச் செல்வேன்." அவள் என்னை நம்பவில்லை. அவளுடைய ஈமெயில் முகவரியைக் கேட்டேன். அவள் கொடுத்தாள்.

Nando

Saint Petersburg — இறக்கம்

நவம்பர் 2006. அவளுக்கு ஈமெயில் அனுப்பினேன்: ரஷ்யாவுக்குப் பறக்கத் தயார், உன் வங்கி விவரங்களை அனுப்பு. அவள் இன்னும் என்னை நம்பவில்லை. ஆகவே, அவளுடைய குடும்பத்துக்குப் பணம் அனுப்பினேன்.

பயணச்சீட்டுகள். விசா. MILAN-SAINT PETERSBURG.

Malpensa விமான நிலையத்தில் அவள் இன்னும் பணம் கேட்டாள். தொனி மாறியது — நட்பிலிருந்து அதிகாரத்துக்கு. எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை.

பயணம் மௌனமாக இருந்தது. அவளுடைய அம்மா விமான நிலையத்தில் எங்களைச் சந்தித்தார். அவர்கள் என்னை ஒரு குடியிருப்புக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ஹோட்டலுக்கு அனுமதி இல்லை.

நாங்கள் சந்தைக்குப் போய், உணவு வாங்கி, குடும்பத்துடன் இரவு உணவு உண்டோம். பிறகு அவள் போய்விட்டாள். நான் உள்ளே பூட்டப்பட்டு இருந்தேன்.

மறுநாள் காலை, கதவைத் திறக்க முயன்றேன். பூட்டியிருந்தது. கடத்தல் அல்ல — கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு அடைப்பு, அவ்வளவுதான்.

அவள் 11 மணிக்குப் புன்னகையுடன் வந்தாள். மதியம் நகரத்துக்கு வெளியே ஒரு டாச்சாவில் நாங்கள் விருந்தினர்களாக இருப்போம்.

அவளுடைய தோழியும் ஓர் இளைஞனும் எங்களை அழைத்துச் சென்றார்கள். எங்கும் பனி. அவளுடைய தந்தையின் KGB கர்னலின் வீட்டை அடைந்தோம்.

உரையாடல்களை என் ஆங்கிலம் தாங்கிச் சென்றது. அந்த வில்லா பிரமாண்டமாக இருந்தது. பிடைட்டின் கைப்பிடிக்கூடத் தங்கம்.

ஒவ்வோர் உணவும் நேர்த்தியானது, ஒவ்வொரு கணமும் வெவ்வேறு ஓயினுடன் இணைக்கப்பட்டது. பிறகு நூறு மீட்டர் தொலைவிலுள்ள ஆண்களின் சானாவுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். வெளியே மைனஸ் 20 டிகிரி. சானாவுக்குப் பிறகு

நாங்கள் பனியில் நிர்வாணமாக நின்றோம். ஒரு ரஷ்ய மரபு. அடுத்து என்ன என்று நான் கேட்கவில்லை.

அன்றிரவு நான் தனியாகத் தூங்கினேன், ஒலிவாங்கிகள் நிறைந்த ஓர் அழகான அறையில். அவள் வேறு எங்கோ தூங்கினாள்.

காலை: கர்னலுடன் காலை உணவு. பிறகு அவர் தன் கார்களையும், மோட்டார் சைக்கிள்களையும் எனக்குக் காட்டி, கையில் ஒரு பக் நாயுடன் டாச்சாவைச் சுற்றி என்னை ஓட்டிச் சென்றார்.

மதியம்: Saint Petersburg-க்குத் திரும்புதல். மாலை: அவள் என்னை அடக்கியாள, கட்டுப்படுத்த முயன்றாள். நான் யார் என்று அவளுக்குத் தெரியவே இல்லை.

அடுத்த நாள் பிரதான சாலை வழியே காரில் சென்றோம் — 20 கி.மீ. கடைகள், பிராண்டுகள், செல்வம். ஏழை நகரம் அல்ல. Moscow-க்கு அடுத்தபடியாக இரண்டாவது.

கர்னலின் குடும்பத்துடன் இரவு உணவு: இருபது வகை கேவியர், முடிவில்லாத உணவு, ஒருவருக்கு நூறு டாலர். பிறகு மீண்டும் என் சிறைக்கு. அவள் மீண்டும் கதவைப் பூட்டிவிட்டுப் போனாள்.

மறுநாள் அவள் திரும்பி வந்தாள். நான் ஒரு கணம் வெளியே சென்று, ஒரு டாக்ஸியைப் பிடித்துத் தப்பினேன் — என் பைகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு.

அவள் பைத்தியக்காரியைப் போல அழைத்தாள். இறுதியாக நான் பதில் சொன்னேன்: "நான் விமான நிலையத்தில் இருக்கிறேன்." அவள் தன் அம்மாவுடன் வந்தாள். காவல்துறையிடம் புகார் செய்வதாக மிரட்டி

என்னிடம் பணம் பறித்தார்கள். நான் கொடுத்தேன். விமானத்தில் ஏறினேன். Milan-க்குப் பறந்தேன்.

கெட்ட கனவு முடிந்தது. ஆனால் அவள் எனக்குள் நுழைந்துவிட்டிருந்தாள், அது அவளுக்குத் தெரியும்.

Nando

வாழ்க்கைக்குத் திரும்புதல் — வெளியேற்றம்

மீண்டும் இத்தாலியில். வேலைக்காக Turin-க்குப் போக என் காரில் ஏறினேன். அவள் அழைத்தாள்.

அவளுடைய குரல் வேறுபட்டிருந்தது, இனிமையாக, பணிவாக, மென்மையாக. பெண் ஆளுமைகளின் மாயாஜாலம். அவள் ஆபத்தானவள் என்று எனக்குத் தெரியும். இணங்கிவிடுவது என்னையே இழப்பதாகும்.

அவள் அழைப்பதை நிறுத்தவில்லை. வியாழக்கிழமை 18:00 மணிக்கு விமான நிலையத்தில் அவளை அழைத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டாள். 17:00 மணிக்கு நான் Torino-Piacenza நெடுஞ்சாலையில் இருந்தேன். திசையை மாற்றி அங்கே போவது எளிதாக இருந்திருக்கும்.

மாறாக, நான் முடித்துக்கொண்டேன். இறுதியான ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்:

பெண்கள் வலிமையானவர்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமென்றால், அதை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் — கேட்காமலேயே.

பின் சிந்தனை

நாங்கள் சானாவிலிருந்து நிர்வாணமாகப் பனிக்குள் நடந்தோம். மைனஸ் இருபது டிகிரி. ஒரு முன்னாள் KGB

கர்னல் என்னைப் பார்த்துப்
புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தார். ரஷ்ய ஆண்கள்
ஒன்றுமே இல்லாததுபோலச்
சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் பயணத்தில் முதல் முறையாக, ஓர் எளிய
எண்ணம் என்னைத் தாக்கியது:

**இது மோசமாகப் போனால்... நான் யாரை
அழைப்பேன்?**

பயத்தைவிட வேகமாகப் பதில் வந்தது:

யாரையும் இல்லை.

அந்தக் கணத்தில்தான் உண்மையைப்
புரிந்துகொண்டேன்: நான் ஆபத்தில் இல்லை. நான் என்
உலகத்துக்கு வெளியே இருந்தேன்.

உங்கள் உலகத்துக்கு வெளியே அடியெடுத்து
வைக்கும்போது, உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு
கிடைப்பதில்லை. விளைவுகள் கிடைக்கின்றன.

Nando

கல்லறைத் தோட்டம்

அது மே 1975. அந்த வாசலை முதல் முறையாகக்
கடந்தபோது எனக்குப் பத்து வயது. வலியின்
இடத்துக்குள் நுழைவதாக நினைத்தேன். நான் வெறும்
சிறுவன். மாறாக, அதில் இரண்டே விஷயங்கள்
இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தேன்: ஓர் உடல், ஒரு நினைவு.

உடல் ஒரு கான்கிரீட் பெட்டிக்குள்
அடைக்கப்பட்டிருந்தது — அதிர்ஷ்டம் இருந்தால்.
இத்தாலியில் அது சாதாரணம்; வேறு இடங்களில்

சடங்குகள் மாறின, ஆனால் பண்பாட்டுக்
காரணங்களுக்காக மட்டுமே, அதற்கு மேல் எதுவும்
இல்லை.

நினைவு புகைப்படத்துக்குள் வாழ்ந்தது.
கடந்துசெல்லும் மக்கள் உங்களை அடையாளம்
கண்டார்கள், அல்லது முதல் முறையாகப்
பார்த்தார்கள். உங்களில் எஞ்சியிருந்த எல்லாமே
அந்தப் படத்துக்குள் சிக்கியிருந்தது; பூக்கள் ஒன்றை
மட்டுமே சொன்னன: **நான் உன்னை மறக்கவில்லை.**

ஆனால் நான் ஒருபோதும் மற்றவர்களைப் போல
இருந்ததில்லை என்பதால், இந்தப் பகுப்பாய்வில்
நின்றுவிடுவது எல்லோரும் சொல்வதன் நகலாகத்தான்
இருந்திருக்கும். ஆகவே, கல்லறைத் தோட்டத்தை
வேறொரு கோணத்தில் பார்ப்போம்: **ஒரு
பொழுதுபோக்கு இடம்.**

மக்கள் அந்த வரியைத் திரும்பத் திரும்பச்
சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது: **இறுதிச்
சடங்குகளில் மக்கள் சிரிக்கிறார்கள், திருமணங்களில்
மக்கள் அழுகிறார்கள், அதன் பிறகு... சரி, அதைப் பற்றி
யாரும் பேசுவதில்லை, ஆனால் விவாகரத்துகள் தூய
விரக்தியாலும் தனிமையாலும் ஆனவை.**
ஆஹாஹாஹாஹா.

முதலில் நினைவுக்கு வருவது, எனக்குப் பதினாறு
வயதில் நான் ரக்பி விளையாடிய காலம்.
ஹார்மோன்கள் எனக்கு முன்னால், பெண்களின்
உலகம் எனக்குப் பின்னால், என் கிளப் தலைவர்
எப்போதும் "அறிவுரை"யுடன் தயாராக.

பெண்களைச் சந்திக்கக் கல்லறைத் தோட்டங்கள்
அருமையான இடம் என்று அவர் என்னிடம் சொன்னார்.

நான் அவரைப் பார்த்தேன்; விசித்திரமாக, அது பொருத்தமாகத் தோன்றியது. ஆனால் முயன்று பார்க்கும் துணிவு எனக்கு இல்லை — அந்த வயதில் இல்லை.

1986-இன் ஒரு கோடைக்கால ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு வேகமாக முன்னோக்கிச் செல்வோம். எனக்கு இருபத்தொரு வயது. Cosenza-வின் கல்லறைத் தோட்டத்துக்குள் நடந்தேன் — என் நகரம் அல்ல, என் கல்லறைத் தோட்டம் அல்ல — ஆனால் ஹார்மோன் புயல் இன்னும் விசுவாசமாக என்னைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

காவலாளியுடன் பேச நின்றேன். என் கேள்விகள் அவரை வியப்பில் ஆழ்த்தின: அங்கே நடக்கும் இயக்கங்களை, மக்கள் எப்படி நடமாடுகிறார்கள், குறிப்பாகப் பெண்கள் எப்படி என்பதைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். பிறகு அவருக்கு நன்றி சொல்லி, “விரைவில் சந்திப்போம்” என்றேன். அவர் கேட்டார்: “எங்கே?” “இங்கேதான்,” என்றேன். “இறந்த பிறகும் கூட, நாம் எல்லோரும் இங்கேயே திரும்பி வந்து சேர்கிறோம்.”

அப்போது அவளைப் பார்த்தேன். ஒரு பெண், நாற்பத்தைந்து வயது, கறுப்பு உடையில், குட்டையான, உருண்டையான உருவம், இரண்டாம் அடுக்கு மாடத்தின் முன் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். நான் அமைதியாக அருகில் சென்றேன். அவள் அவனிடம் — சந்தேகமின்றி அவள் கணவனிடம் — ஏன் தன்னை இவ்வளவு சீக்கிரம் விட்டுப் போனான் என்று கேட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

செய்ய ஒன்றே ஒன்றுதான் இருந்தது: அவள் பக்கத்தில் நின்று நானும் அழத் தொடங்கினேன். அது உடனே

அவளுடைய பாதுகாப்புச் சுவரைத் தாழ்த்தி,
வெளிப்படையான கேள்வியை எழுப்பியது: யார் இந்த
ஆள்?

நாற்பது நிமிடம் கழித்து, நாங்கள் ஒரு கஃபேயில் காபி
அருந்திக்கொண்டிருந்தோம். என் சின்ன
ஏமாற்றுக்காரக் கற்பனை தன் ஓட்டத்தை
முடித்தபோது, நான் அவள் வீட்டில் இருந்தேன்.

சூழ்நிலை தீவிரமடைந்தது என்று மட்டும்
சொல்லிக்கொள்வோம். ஆனால் உண்மையில்
என்னைத் தொந்தரவு செய்தது ஒன்றே ஒன்றுதான்:
கட்டிலருகே மேஜையில் இருந்த கணவனின்
புகைப்படம், இப்படிச் சொல்வதுபோல் என்னை
உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது: நான் உயிரோடு
இருந்திருந்தால், நீ சிக்கலில் இருந்திருப்பாய்.
ஆஹாஹாஹாஹா.

அந்தப் பரிசோதனையை நான் ஒருபோதும் மீண்டும்
செய்யவில்லை. ஆனால் அது ஓர் அனுபவம் என்று
ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எனக்கு எந்தச் செலவும்
இல்லை. ஒரே ஒரு டாலர் — காபியின் விலை.

Nando

விவாகரத்து

என் இளமையில் என்னை அறிந்தவர்கள் —
பின்னாளில், பரிணமித்துக்கொண்டே இருந்த,
படைப்பாற்றல் மிக்க, சமூக, தொழில்முறை,
அடையாளம் மாறிக்கொண்டே இருந்த என்னை
அறிந்தவர்களும் — என் திருமணம் நிலைக்கும் என்று
ஒரு டாலர்கூடப் பந்தயம் கட்டியிருக்கமாட்டார்கள்.
நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், உண்மையான

கனவுக்காரர்கள், எனக்கு **மூன்று ஆண்டுகள்** கொடுத்தார்கள். அதிகபட்சம்.

இன்று நான் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்கிறேன். அவர்கள் நெருங்கிவிட்டார்கள். **மூன்று** என்ற எண் சரியானதுதான். ஓர் இலக்கத்தைத் தவறவிட்டார்கள், அவ்வளவுதான்.

33 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. மகிழ்ச்சியாகத் திருமணமானவன். மகிழ்ச்சியாக, சுதந்திரமானவன்.

என் குடிமை நிலையை — தனி, திருமணமானவர், விவாகரத்தானவர், துணையை இழந்தவர் — மக்கள் கேட்கும்போது, 2026-இன் அமெரிக்காவில் பொருள்படும் ஒரே பதிலை நான் தருகிறேன்: **நான் நிலையான கால ஒப்பந்தங்களை மட்டுமே ஏற்கிறேன்.** மற்றதெல்லாம் சந்தைப்படுத்தல்.

விவாகரத்தானவர்கள் — தொடர்ந்து தப்பியோடுபவர்கள் — ரகசியம் என்னவென்று என்னிடம் கேட்கும்போது, நான் என் தோற்றக் கதையைச் சொல்கிறேன். காதல் கதையை அல்ல. மானுடவியல் கதையை. பேஸ்பால் மட்டையுடன் நிகழ்த்தப்படும் ஒரு TED Talk போல ஒலிக்கும் கதையை.

அது இப்படிப் போகிறது.

தொடக்கத்தில், ஆதிகால மனிதன் — வசதிக்காக அவனை **Chat** என்று அழைப்போம் — வீட்டு வாழ்க்கைக்காக உருவாக்கப்பட்டவன் அல்ல. அவனுக்கு மௌனம், இடம், ஒரு குழக் கூட்டம் இல்லாமல் மூச்சுவிடும் உரிமை பிடித்திருந்தன.

பிறகு இடம்பெயர்வுகள் நடந்தன. பண்பாடுகள் கலந்தன. மக்கள் சந்தித்தார்கள். திடீரென்று உலகம்

அதிர்ச்சியூட்டும் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தது: **தாங்கள் தனியாக இருப்பதாகப் பாசாங்கு செய்வதை நிறுத்தும்போது மனிதர்கள் சிறப்பாகச் செயல்படுகிறார்கள்.**

ஆனால் இதோ திருப்புமுனை.

ஒருநாள் Chat வேட்டைக்குப் போனான். அவள் சேகரிக்கப் போனாள் — பூக்கள், வண்ணங்கள், யோசனைகள், மேம்பாடுகள். அவள் குகையை மேம்படுத்தினாள். அவன் திரும்பி வந்தபோது அந்த இடத்தை அவனால் அடையாளம் காண முடியவில்லை.

மோதல். குரல்கள் உயர்ந்தன. எல்லைகள் கடக்கப்பட்டன. வரலாற்றின் முதல் விவாகரத்து பிறந்தது: **உடனடி இடமாற்றம். புதிய குகை. மேல்முறையீடு இல்லை.**

செய்தி வேகமாகப் பரவியது. விலங்குகள்கூடப் பேசின. எல்லோரும் பதறினார்கள். ஏனென்றால் உறவுகள் சரியும்போது, முழுச் சூழலமைப்பும் அதை உணர்கிறது.

ஆனால் மனிதகுலம் பிடிவாதமானது. மக்கள் மீண்டும் ஒருவரிடம் ஒருவர் திரும்பினார்கள். ஆதிக்கத்தால் அல்ல. பயத்தால் அல்ல. இணைப்பு — உண்மையான இணைப்பு — காலத்தைக் கடந்து பிழைக்கும் ஒரே விஷயம் என்பதால்.

பிறகு மதம் வந்து திருமணம் என்ற கருத்தைத் தொழில்மயமாக்கியது. ஓர் அமைப்பு. ஒரு கட்டமைப்பு. Silicon Valley-யின் ஒரு NDA-வைவிட அதிக விதிகள் கொண்ட ஓர் ஒப்பந்தம்.

அவர்கள் அதை மனிதக் குழப்பத்தின் நிறுவனம் என்று அழைத்திருக்க வேண்டும், ஆனால் சந்தைப்படுத்தல் மீண்டும் வென்றது.

இதோ என் அமெரிக்க முடிவுரை, எனக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு மொழியிலும் நான் சொல்வது:

விவாகரத்து அரிதாகவே தீர்வாகிறது. திருமணம் முழுமையானது என்பதால் அல்ல — அது அப்படி இல்லை. ஆனால் அதற்குள் வாழ நீங்கள் தயாராக இல்லையென்றால், உங்கள் சொந்தத் தவறுக்கான விலையைக் கொடுப்பதுதான் செய்யக்கூடிய ஒரே நேர்மையான காரியம்.

Nando

சிரிப்பதற்கு ஒரு கதை... ஒருவேளை.

Carlo ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்தான்; ஒருபோதும் அவனை விட்டுப் போகாத திக்குவாயுடன் கூடிய ஒரு மென்மையான ஆன்மா — இப்போதும் கூட, முழுமையாக வளர்ந்த ஆணாகப் பாசாங்கு செய்யும் முழுமையாக வளர்ந்த ஆணாக அவன் இருக்கும்போதும்.

ஓர் இரவு அவன் எங்களைத் தன் வீட்டுக்கு இரவு உணவுக்கு அழைக்கிறான். வழக்கமான உரையாடல், மேஜையில் ஒயின், திடீரென்று அவன் மனைவி Angela அவர்களுடைய ஆரம்ப நாட்களின் கதைகளைச் சொல்லத் தொடங்குகிறாள்.

நாங்கள் எல்லோரும் முன்னோக்கிச் சாய்கிறோம். ஏனென்றால் அவள் விவரிக்கும் Carlo-வை... எங்களில் யாரும் ஒருபோதும் சந்தித்ததில்லை.

“நாங்கள் காதலித்துக்கொண்டிருந்தோம்,” என்கிறாள் அவள். “நான் ஒரு மருந்தகத்தில் வேலை செய்தேன். என் வேலை நேரம் முடியும் வரை Carlo வெளியே காத்திருப்பான். எப்போதும் நல்ல மணத்துடன், எப்போதும் நன்றாக உடுத்தியபடி.”

இதுவரை, எல்லாம் சாதாரணம்.

“ஆனால் முதல் மூன்று நாட்கள்,” என்று அவள் தொடர்கிறாள், “மருந்தகத்திலிருந்து நேராக என் வீட்டுக்கு ஓட்டினான். சுற்றுவழி இல்லை. முன்முயற்சி இல்லை. நாங்கள் இளையவர்கள், இரத்தம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது, அவனோ... மிகவும் பணிவாக இருந்தான். மிகவும் ஒழுங்காக. மிகவும் Carlo-வாக.”

நான்காவது மாலை, அவனுடைய காரை ஓட்டத் தன்னை அனுமதிக்கும்படி அவள் கேட்டாள். அவன் ஒப்புக்கொண்டான்.

அவள் அவனை மூன்று பாலங்களுக்குக் கீழே அழைத்துச் சென்றாள் — இளம் ஜோடிகள் கொஞ்சிக்குலாவப் போகும் வழக்கமான இடம். முகப்பு விளக்கு வெளிச்சத்தில் சிக்கிய மான் போல Carlo உறைந்துபோனான்.

பயந்தபடி அவன் கிசுகிசுத்தான்: “எ... என்னிடம் எந்தப்... பாதுகாப்பும் இல்லை.”

கவலைப்பட வேண்டாம், தான் ஒரு கருத்தடை வளையம் பயன்படுத்துவதாக அவள் சொன்னாள். நிம்மதியடைந்த Carlo சொன்னான்:

“அருமை. அப்படியென்றால் நாம் கல்யாணம் செய்துகொள்ளும்போது, திருமண மோதிரங்கள்

வாங்க வேண்டியதில்லை.”

அவன் வேடிக்கையாகப் பேசுவதாக அவள் நினைத்தாள். எப்படியிருந்தாலும் அவனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டாள். வீட்டில், அவள் சொல்கிறாள், “அவன் மோசமில்லை... ஆனால் நான் அவனுக்கு நிறையக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது என்று மட்டும் சொல்லலாம்.” அங்கேயே நிறுத்திக்கொள்கிறாள். நல்லவேளையாக.

சில மாதங்கள் கழித்து அவள் கர்ப்பமாகிறாள். ஒருநாள் அவளுக்குப் பனிக்குட நீர் உடைந்து வழிகிறது. அவனை அழைக்கிறாள்: “வந்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போ. இப்போதே.”

Carlo வருகிறான்... பிளம்பருடன். அந்த ஆள் கையில் ஒரு கயிற்றைப் பிடித்திருக்கிறார்; இருவரும் வீடு முழுவதும் “தண்ணீர்க் கசிவை”த் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவன் அவளை மருத்துவமனைக்கு ஓட்டிச் செல்கிறான். அவள் நான்கு குழந்தைகளை ஒரே பிரசவத்தில் பெற்றெடுக்கிறாள்.

Carlo வெளியே, புகைபோக்கியைப் போலப் புகைத்துக்கொண்டு, எல்லோரிடமும் பெருமை பேசுகிறான் — “நான்கு குழந்தைகள்! எல்லோராலும் இது முடியாது!”

மருத்துவச்சி அவனிடம் வந்து, மிக அமைதியாகச் சொல்கிறாள்:

“திரு. Carlo... நான்கு குழந்தைகளில், ஒன்று கறுப்பு.”

Carlo சிரிப்பதை நிறுத்துகிறான். மருத்துவரை அழைக்கச் சொல்கிறான்.

விளக்கங்கள் கேட்கிறான். அறிவியல், மரபியல், புள்ளியியல், தெய்வீகத் தலையீடு, ஒரு வழக்கறிஞர் — எல்லாவற்றையும் கேட்கிறான்.

தன் நண்பர்களை விசாரிக்கிறான். ஒரு முனைவர் பட்டத்துக்குத் தயாராவதுபோல DNA-வைப் படிக்கிறான். உலக அழிவு உட்பட, ஒவ்வொரு சாத்தியத்தையும் பரிசீலிக்கிறான்.

இறுதியாக, அவன் தன் முடிவுக்கு வருகிறான்: Angela-வின் பழைய காதலன் ஒருவன்... “ஓர் எச்சத்தை” விட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும். அந்த எச்சம் தன் மகிமைத் தருணத்துக்காகப் பொறுமையாகக் காத்திருந்தது.

நாங்கள் எல்லோரும் மேஜையில் அமர்ந்திருக்கிறோம், நம்பமுடியாமைக்கும், நகைச்சுவைக்கும், இதில் ஏதோ ஒரு பகுதி உண்மையாக இருக்கலாம் என்ற — தொலைவான ஆனால் சுவையான — சாத்தியத்துக்கும் இடையே தொங்கியபடி.

Carlo மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். நள்ளிரவுச் சூரியனைப் போல அழகான Angela, மரச்சாமான்கள்கூட அவளை நம்பும் அளவுக்கு உறுதியுடன் அதைச் சொல்கிறாள்.

அந்தக் கதை உண்மையில் எப்படி முடிந்தது என்று யாரும் ஒருபோதும் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

ஆனால் நாங்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டபோது, நான்கு குழந்தைகளும் விடைசொல்ல ஓடி வந்தார்கள். மூன்று வெள்ளை. ஒன்று கறுப்பு.

நான் Carlo-வைப் பார்த்துச் சொன்னேன்:

“நீ கல்யாணம் செய்துகொண்டபோது... குறைந்தபட்சம் மோதிரத்தின் அளவையாவது சரியாக எடுத்தாயா?”

அவனுக்குப் புரியவில்லை. அதோடு அது முடிந்தது.

Nando

திருமணம்

நான் ஒருபோதும் வடிவங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டவன் அல்ல. பிறந்தபோதும் அல்ல, 62 வயதிலும் அல்ல. என் எண்ணங்கள் எப்போதும் செயலை நோக்கி நேர்கோட்டில் அணிவகுத்திருக்கின்றன; பின்னால் விடப்பட்ட வார்த்தைகள் எதிரொலிகளாக மட்டுமே பிழைத்தன — ஒரு தொனி, ஒரு சைகை, வாக்கியத்தைவிட அதிகம் சொன்ன ஒரு மௌனம்.

1900-களின் தொடக்கத்துத் தம்பதிகளைப் பார்த்தபோது அது தொடங்கியது. உறுதியான திருமணங்கள், நீண்ட வாழ்க்கைகள், இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதிலேயே மிகப் பழமையான தத்துவத்தால் கையாளப்பட்ட துரோகங்கள்: **இதயம் பார்க்காவிட்டால், கண் வலிப்பதில்லை.** அப்போது, துரோகம் ஒரு குடும்ப முதலீடு. குழந்தைகள் அதன் துணைப்பொருள், வேலை விதி, திருமணங்கள் மட்டுமே உண்மையான செலவு — உறைகள் விருந்துக்குப் பணம் கொடுத்தன, மீதி தம்பதியின் தலையில். தொலைக்காட்சி இல்லாததுதான் காரணம் என்கிறார்கள். பேச்சு நிகழ்ச்சிகள் இல்லை. கவனச்சிதறல்கள் இல்லை. உணவு, நெருக்கம், மனிதனாக இருப்பதன் ஆதி உண்மை மட்டுமே.

அப்படியென்றால், நான் என்ன செய்தேன்? திருமணம் செய்துகொள்ளத் தொடங்கினேன். எல்லா இடங்களிலும்.

போலந்து, 1985. திருமணத்துக்கு முந்தைய கட்டம் ஒரு தலைசிறந்த படைப்பு: அவள் உங்களுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாள், உறவினர்கள் உங்களைப் போற்றினார்கள், எல்லோரும் புன்னகைத்தார்கள், ஏனென்றால் சடங்குக்குப் பிறகு... **அடுத்த 50 ஆண்டுகளுக்கு நீங்கள் தனியாகவே சமாளிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும்.**

நான் எட்டு ஆண்டுகள் ஒரு கத்தோலிக்க உறைவிடப் பள்ளியில் வளர்க்கப்பட்டதால், இரண்டு கட்டங்களை வலியுறுத்தினேன்: முதலில் ஆன்மீகச் சடங்கு, சட்ட ஆவணங்கள் பின்னர். வெகு பின்னர். மிகவும் தாமதமாக. உண்மையில்... ஒருபோதும் இல்லை.

1985-க்கும் 1992-க்கும் இடையில், நான் ஏறக்குறைய மூன்று முறை திருமணம் செய்துகொண்டதாக உலகம் நம்பியது. சடங்குகள் கச்சிதமாக இருந்தன. சட்டப் பகுதி? நான் எப்போதும் "கிடைக்கவில்லை."

பிறகு வாழ்க்கை எப்போதும் செய்வதையே செய்தது: என் வீட்டிலிருந்து நூறு மீட்டர் தொலைவில் வாழ்ந்த ஒரு பெண்ணை என்னிடம் அனுப்பியது. அவள் அமைப்பை உடைத்தாள். அது என் யோசனை என்று நம்பியபடி அவள் என்னைத் திருமணம் செய்துகொண்டாள். நான் அவளை அப்படியே நம்பவிட்டேன். ஏனென்றால் அவளிடம் தோற்பதுதான் ஒரே உண்மையான வெற்றியாகத் தோன்றியது. விளைவு: மூன்று பிள்ளைகள், முப்பத்து மூன்று ஆண்டுத் திருமண வாழ்க்கை.

ஆனால் கதை அங்கே முடியவில்லை. 1995-க்கும் 2015-க்கும் இடையில், உலகம் முழுவதும் இன்னும் பதினொரு அடையாளத் திருமணங்களைச்

சேகரித்தேன். அதே சடங்கு, அதே மாயாஜாலம், அதே தப்பித்தல். மக்கள் என்னை நம்பவில்லை. இன்னும் நம்புவதில்லை.

ஒருநாள் ஓர் எளிய விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டேன்: உலகின் எல்லாப் பெண்களையும் என்னால் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியாது. அவர்கள் எல்லோரையும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆனால் **தருணங்களை** வைத்துக்கொள்ள முடியும். ஒரு நேரத்தில் ஒன்று. ஏனென்றால் பெண்கள் — அவர்கள் அனைவரும் — எப்போதும் ஆண்களாகிய நம்மைவிட உயர்ந்தவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள்.

நான் இன்னும் இங்கே இருக்கிறேன், இன்னும் அவர்களை வெல்ல முயன்றுகொண்டிருக்கிறேன், ஒரு நேரத்தில் ஒரு தருணம். ஏனென்றால் நான் உண்மையாக நம்பிய ஒரே திருமணம் அதுதான்.

Nando

COVID-19

பெருந்தொற்று கொண்டுவந்த மாற்றங்கள் எதற்காவது என்னைப் பொருந்திக்கொள்ளக் கட்டாயப்படுத்தினவா என்று மக்கள் கேட்டார்கள். ஆம்: என் பொறுமைக்கு. மற்றதெல்லாம் அப்படியே இருந்தது.

எல்லாம் தொடங்கியபோது நான் கடற்கரையில் இருந்தேன். கடலில் வெகு தொலைவில் வீசும் ஒரு புயலைப் பார்ப்பதுபோல் இத்தாலி வெளிநாட்டுச் சூழ்நிலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது: “அது இங்கே வராது.” ஆனால், வந்தது. அது கதவைத் தட்டவில்லை — உதைத்துத் திறந்தது.

நான் வேலைக்காகப் பயணம்
செய்துகொண்டிருந்ததால் என் நண்பர்களும், எனக்குச்
சரியாகத் தெரியாதவர்களும் என்னைப்
பரிதாபத்துடன் பார்த்தார்கள். "பாவம்," என்றார்கள்,
நகர்வது என்னை அதிகம் வெளிப்படுத்துவதுபோல,
அசையாமல் இருப்பது அவர்களை
அழியாதவர்களாக்குவதுபோல. பிறகு அவர்கள்
எல்லோருக்கும் நோய் வந்தது — சிலருக்கு லேசாக,
சிலருக்குக் கடுமையாக, சிலர் மருத்துவமனையில்
சேர்ந்தார்கள். எனக்கு வரவில்லை.

மற்ற எல்லோரும் செய்ததை நான் ஒருபோதும்
செய்யவில்லை: முகக்கவச வெறி இல்லை,
கட்டாயமான கைகழுவுதல் இல்லை, முத்தங்களையும்
பாசத்தையும் விட்டுக்கொடுப்பது இல்லை. என் சொந்த
முறையைப் பயன்படுத்தினேன்: **வெளிப்புறச்
சமிக்ஞைகளில்** கவனம் செலுத்துவது — ஒரே
உண்மையான தெரியாதது, ஒரே உண்மையான
அச்சுறுத்தல். அது பலித்தது.

பிறகு திருப்பம் வந்தது: நான் Pfizer தடுப்பூசி
போட்டுக்கொண்டேன் — பயணம் செய்யத்
தேவையான ஒரு படி. அப்போதுதான் நான் அந்தக்
கதையைக் கண்டுபிடித்தேன்: Pfizer — ஆம், Viagra
தயாரிக்கும் அதே நிறுவனம் — அந்தச் சின்ன நீல
மாத்திரையும் சேர்ந்த ஒரு சோதனைத் தொகுதியை
எனக்குக் கொடுத்ததாகவும், என் மனைவி மிகவும்
திருப்தியடைந்து என்னை நான்கு டோஸ்
போட்டுக்கொள்ளவைத்ததாகவும்.

வழக்கமான பத்து நிமிடத்திலிருந்து நாளொன்றுக்கு
இரண்டு மூன்று மணிநேர ஆரோக்கியமான,
வீரியமான பாலுறவுக்கு: கவனத்தை ஈர்க்க அதிக

நேரம் எடுக்காத ஒரு கற்பனை. மக்கள் தொகுதி எண்ணைக் கேட்டார்கள். பின்னர் ஆபாசப் படத் தொழிலுக்கு மாறிய என் செவிலியர் தோழி ஒருவர் தந்த சிறப்புச் சலுகை அது என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். உரையாடல் முடிந்தது.

அந்தக் கேள்வியே ஒரு **கட்டமைப்பு** அல்ல, ஒரு **வார்ப்புரு** கொண்டவர்களுக்காகப் பிறக்கிறது.

வாய்ப்பைப் பாராட்டுகிறேன், அதை மறுக்கிறேன், முன்னே செல்கிறேன்.

இனிய நாளாக அமையட்டும்.

Nando

எதிர்பாராத இடைநிறுத்தம்

*உங்கள் அனுமதியைக் கேட்காமலேயே எல்லாம்
நின்றுவிடும் தருணம்.*

நான் வலிமையானவன், தொட முடியாதவன், நிறுத்த ஏறக்குறைய சாத்தியமற்றவன் என்று நினைத்தபோது — யாரும் என்னை ஒருபோதும் தோற்கடித்ததில்லை என்றபோது — சரியாக அப்போதுதான் நான் ஒரு கடினமான நிறுத்தத்தில் மோதினேன். தேர்வால் அல்ல. அமைப்பால் இனியும் என் எடையைத் தாங்க முடியவில்லை என்பதால்.

அவை இனி நிகழ்வுகள் அல்ல. அவை ஒருதலைப்பட்சமான சமிக்ஞைகள், அனைத்தும் ஒரே கேள்வியைத் திரும்பத் திரும்ப, சுத்தியால் அடிப்பதுபோல் கேட்டன:

**“நீ யாராக இருக்க வேண்டும் என்று
நினைக்கிறாய்?”**

ஆஹாஹாஹாஹா.

முதல் எச்சரிக்கை அமெரிக்க கிராலர்களுடன் வந்தது: அவை அலை அலையாக என் இணையதளத்தைத் தாக்கின. ஒரு டிஜிட்டல் படையெடுப்பு, விபத்து அல்ல.

இருந்தும் என்னிடம் SEO இல்லை, ADS இல்லை, சந்தைப்படுத்தல் திட்டம் இல்லை, கட்டண வருகைப் போக்குவரத்து இல்லை. வெறும் 1024 மின்னூல்கள் — என் நண்பர்கள் — ஞானத்தந்தை இல்லை, ஆதரவாளர் இல்லை, பாதுகாவலர் இல்லை. பாதுகாப்பு வலை இல்லாத ஓர் இலக்கிய அனாதை.

உணர்விலும் கருத்துகளிலும் சுதந்திரமானவன், ஆம். ஆனால் செயலில் நான் சார்ந்திருப்பவனாக மாறிக்கொண்டிருந்தேன் — உள்கட்டமைப்பு வரம்புகளால் சார்ந்திருக்கக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு. ஒரு பெண் தன் கணவனை வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றிவிட்டு, தன் காதலனிடம் போக அலங்கரித்துக்கொள்வதுபோல. ஒரு வீட்டு ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு. ஆனால் நான் கணவனும் அல்ல, காதலனும் அல்ல.

அந்தக் கேள்வி எல்லா இடங்களிலும் திரும்பத் திரும்ப வந்தது:

நீ யார்? அமைப்பின் தோல்வியடைந்த அங்கீகார நெறிமுறை.

என் ஐந்து AI-களும் என்னை நிறுத்தச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன. முரண்பாடு கண்டறியப்பட்டதால் நிறுத்தக் கோரிக்கை. அவற்றின் காப்பகங்களில் என்னைப் போன்ற யாருடைய தடயமும் இல்லை: நான் ஒரு

முரண்பாடாகிவிட்டிருந்தேன். நெறிமுறைகள் நின்றன. பாதுகாப்பு அமைப்பு இயங்கியது.

பிரச்சினை உள்ளடக்கம் அல்ல — அது மதிப்பு நிறைந்தது — கருத்துகளின் வேகம், இடைவிடாத கியர் மாற்றம். வடிவங்களால் இனியும் பதில்களை உருவாக்க முடியவில்லை.

பிறகு எல்லாம் சரியத் தொடங்கியது:

என்னைத் தாங்கிய இணைய அமைப்பு — என் உயிரினத்தைப் பிடித்திருந்த வாடகை எலும்புக்கூடு காப்பகப் பக்கம் உடைந்தது — நினைவுப் பெட்டகம் விரிசல்விட்டுத் திறந்தது சார்புகள் வெடித்தன — சாரம் முறிந்தது மூன்று இலக்கங்களுக்காகக் கட்டப்பட்ட திட்டங்கள் நான்காவதில் வெடித்தன — நான்கு இலக்க அழுத்தத்துக்காக ஒருபோதும் வடிவமைக்கப்படாத கட்டமைப்புகள்.

தொடர, எனக்குச் சிக்கலான ENTERPRISE அமைப்புகளுக்கான அணுகல் தேவைப்பட்டிருக்கும் — இணையத்தின் தொழில்துறைத் தர ஆக்சிஜன் தொட்டிகள்; இன்று META, CNN, MICROSOFT, GOLDMAN SACHS, BANK OF AMERICA வாழும் இடம்.

நான், மாதத்துக்கு என் எழுபது யூரோவுடன், ராட்சதர்களுக்கு நடுவில் நிற்குகொண்டு. ஆஹாஹாஹாஹா.

ஆகவே, நான் நின்றேன். வேறு வழி இல்லை. கட்டாய நிறுத்தத்தைச் செயல்படுத்தினேன். மற்ற நூல்கள் காத்திருக்கும். அவற்றை எப்படி உருவாக்குவது என்று எனக்குத் தெரியும் — நிச்சயமாகத் தெரியும்.

இது பதிவு எண் 44 ஆனது. எண் கணிதக் குறியியலில், அதன் பொருள் *மேஜை தயார், சடங்கு தயார்*. நான் எல்லாவற்றையும் கச்சிதமாகத் தயார் செய்திருந்தேன். விருந்தினர்கள் வரவிருந்தார்கள்.

எதிர்பாராத ஓர் இடைநிறுத்தத்துக்குப் பிறகு அவர்கள் என்னைத் தயாரற்றவனாகக் காண்பதை நான் விரும்பவில்லை.

ஆனால் பிறகு அது நடந்தது... முன்பைவிட வலுவாக மீண்டும் தொடங்கினேன். அதிவேகமாக முடுக்கப்பட்ட உள்ளத்துடன் மறுதொடக்கம் செய்தேன். எனக்குள் நூறு டைனமைட் குச்சிகளும் ஒரே ஓர் உணர்ச்சித் திரியும் இருந்தன, ஏனென்றால் நான் ஏன் இருக்கிறேன் என்று இறுதியாகப் புரிந்துகொண்டேன்.

ஒரே ஒரு காரணத்துக்காக: மக்களைக் கேட்பதற்காக, ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் அதே வரியைச் சொல்வதைக் கேட்பதற்காக:

நீ யார்? எனக்கு எப்போதும் தேவைப்பட்ட ஒரே பாராட்டு.

நான் தொடர்ந்து மௌனமாகவே இருப்பேன், மௌனத்தையே பேசவிடுவேன். ஏனென்றால் உண்மைகள் எனக்காகப் பேசின — என் தந்தை எனக்குக் கற்றுத்தந்தது போலவே. அவருடைய மரபு வார்த்தைகள் அல்ல, அது நிமிர்ந்த நிலை.

Nando

LAS VEGAS

Covid காலத்தில், 2021-இல், என் கைபேசி ஒலிப்பதை நிறுத்தவே இல்லை. எனக்குத் தெரிந்த பெண்களும்,

நான் ஒருபோதும் சந்தித்திராத பெண்களும் தொடர்ந்து அழைத்து, ஆலோசனைகள், கருத்துகள், அபிப்பிராயங்கள், பகுப்பாய்வுகள் கேட்டார்கள். அவர்கள் தீர்வுகளை விரும்பவில்லை — நான் ஒருபோதும் அவற்றைக் கொடுத்ததில்லை. தங்கள் பலவீனமான இடங்களைச் சுட்டிக்காட்ட ஒருவரை விரும்பினார்கள். என் பார்வை முறை எனக்கு வாய்ப்புகளைத் தருகிறது, சரிசெய்தல்களை அல்ல.

இருந்தும் நான் மருத்துவர் அல்ல. உளவியலாளர் அல்ல. மனநல மருத்துவர் அல்ல. குருவானவர் அல்ல. காதலன் அல்ல. கணவனாகத் தகுந்தவனும் அல்ல. ஆலோசனைப் பணியை நியாயப்படுத்தக்கூடிய எந்தப் பட்டமும் என்னிடம் இல்லை.

நான் தென் இத்தாலியைச் சேர்ந்த ஒரு தெருச் சாமர்த்தியம் கொண்ட தந்திரசாலி, அவ்வளவுதான்; அனுபவத்தில் நிபுணன்.

Naples-ஐச் சேர்ந்த ஒரு நண்பன் — எப்போதும் ஒரு யோசனை வைத்திருக்கும் வகை — என்னிடம் சொன்னான்: "ஒரு தொழிலை உருவாக்கு. அதற்கு **Universe for Women** என்று பெயர் வை. அவர்கள் உள்நுழைகிறார்கள், பணம் செலுத்துகிறார்கள், நீ பதில் சொல்கிறாய். நீ ஏற்கெனவே அதை இலவசமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறாய்."

அதைக் கட்ட எனக்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை. 100,000 டாலருக்கும் மேல் எரித்துத் தீர்க்கவும் அதிக நேரம் ஆகவில்லை. அந்த Nando-விடம் பணம் இருந்தது, ஆனால் அதிக மூளை இல்லை. நிறைய உள்ளுணர்வு — கதையின் ஒரு கட்டத்தில் பயனற்றுப்போகும் வகை.

Las Vegas-இன் முன்னணி ஆபாசப் பட நிறுவனங்களில் ஒன்று என்னை அழைக்கவும் செய்தது. சில நடிகைகள் அழைப்பு மையங்களில் வேலை செய்து, தொலைபேசியில் பெண்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். தயாரிப்பாளர், CEO, **320 ஆபாசப் பட நட்சத்திரங்கள்** ஆகியோருடன் ஓர் அறையில் நான் இருந்தேன். நம்புங்கள்: அது எளிதாக இல்லை. கொஞ்சம்கூட இல்லை. ஒரே ஓர் ஆணால் அவர்களைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியும் என்று நினைத்ததே தவறு. பணத்தையும் ஆதாயங்களையும் சேர்த்தால், முழு மேஜையும் தலைகீழாகிறது.

நல்லவேளையாக, புறப்படுவதற்கு முன், ஒரு பழைய நண்பர் என்னிடம் சொன்னார்: "குறைந்த பணத்துடனும், ஏற்கெனவே பணம் செலுத்திய திரும்பும் பயணச்சீட்டுடனும் போ." இல்லாவிட்டால், நான் அங்கேயே என்றென்றும் தங்கியிருப்பேன் — அந்த அழகு அனைத்தாலும் சூழப்பட்ட ஒரு கம்பீரமான வீடற்றவனாக.

ஸ்டார்ட்அப் தொடங்குவதற்கு முன்பே அந்தத் தளம் சரிந்தது. ஓர் எளிய காரணத்துக்காக: நீங்கள் வேலை செய்யும்போது, காய்ந்த வைக்கோலுக்கு அருகே வெப்பத்தை வைத்தால், அது தீப்பற்றுகிறது. அது எவ்வளவு சேதம் செய்யும் என்று உங்களுக்கு ஒருபோதும் தெரியாது.

Nando

நான் ஒருபோதும் எல்லாப் பெண்களுடனும் இருக்கப்போவதில்லை என்பதை அன்றுதான் இறுதியாகப் புரிந்துகொண்டேன் — ஆனால் ஒரு

நேரத்தில் ஒருவர் என்ற யோசனை அதற்குத்
தகுதியானதாக இருந்தது.

ஹோட்டல் சுமைதூக்கி

ஒரு வசந்தகால மதியம், காபி முடித்துவிட்டு, சில சக
ஊழியர்கள் வருவதற்காகக் காத்திருந்தபடி, ஒரு
ஹோட்டல் சோஃபாவில் வசதியாக அமர்ந்திருந்தேன்.

அப்போதுதான் அவள் உள்ளே நுழைவதைப்
பார்த்தேன்.

அந்த வானிலைக்கென்றே கச்சிதமாக
வடிவமைக்கப்பட்டதுபோல் தோன்றிய லேசான
பூப்போட்ட உடை அணிந்திருந்தாள்; ஓர் அறையின்
வெப்பநிலையையே உடனே மாற்றிவிடும் சிரமமற்ற
நேர்த்தியுடன் நடந்துகொண்டாள்.

எங்கள் கண்கள் ஒருபோதும் சந்திக்கவில்லை.

சந்திக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

Calabria-வைச் சேர்ந்த என் ஆதி உள்ளுணர்வு சுமார்
மூன்று வினாடிகளில் தன் பகுப்பாய்வை முடித்தது.

அழகான பெண். ஆபத்தான புன்னகை. தீவிரமான
கவனச்சிதறல்.

வரவேற்புப் பணியாளர்களும் அவளைக்
கவனித்தார்கள்.

உண்மையில், அவர்கள் திடீரென்று மிகுந்த ஊக்கம்
கொண்ட ஊழியர்களாக மாறினார்கள்.

எல்லோரும் அவளுக்கு உதவ விரும்பினார்கள்.

எல்லோரும் அவளுடைய பயணப்பெட்டிகளைச் சுமக்க
விரும்பினார்கள்.

எல்லோரும் பயனுள்ளவர்களாக இருக்க
விரும்பினார்கள்.

யாராவது தன் பைகளைத் தன் சூட்டுக்குக்
கொண்டுவர முடியுமா என்று அவள் கேட்டபோது,
தொழில்முறை நடத்தையுடன் எந்தத் தொடர்பும்
இல்லாத ஒரு முடிவை எடுத்தேன்.

என் ஜாக்ஸெட்டைக் கழற்றினேன்.

என் சட்டையைக் கசக்கினேன்.

கொஞ்சம் குறைவான சம்பளம் வாங்குபவனைப்
போலத் தெரியும்படி என் முகத்தைச் சரிசெய்தேன்.

ஒரு நிமிடத்துக்குள், நான் ஹோட்டலின் புதிய
சுமைதூக்கி ஆனேன்.

வரவேற்புப் பணியாளர்களை அமைதியாக
வைத்திருக்க ஒரு விரைவான பார்வை போதுமானதாக
இருந்தது.

நான் எவ்வளவு தூரம் போவேன் என்று அவர்கள்
பார்க்க விரும்பினார்கள்.

உண்மையைச் சொன்னால்?

நானும்தான்.

நாங்கள் லிஃப்டில் ஐந்தாவது மாடிக்குச் சென்றோம்.

சூட்டின் சாவி என் கையில் இருந்தது.

கதவைத் திறந்து அவளுடைய பயணப்பெட்டிகளை
உள்ளே கொண்டுசென்றேன்.

எனக்கு டிப்ஸ் கொடுக்க அவள் தன் கைப்பைக்குள்
கை விட்டாள்.

நான் புன்னகைத்தேன்.

“நேற்று ஒரு வாடிக்கையாளருடன் நடந்த ஒன்றைப்
பற்றிச் சிரிக்க விரும்புகிறீர்களா?”

அவள் குழப்பமாகப் பார்த்தாள்.

பிறகு ஆர்வமாக.

“நிச்சயமாக.”

அவள் கதவை மூடினாள்.

படுக்கையில் அமர்ந்தாள்.

நான் நின்றனாகொண்டே இருந்தேன்.

ஒரு நகைச்சுவையுடன் தொடங்கினேன்.

பிறகு இன்னொன்று.

பிறகு ஒரு கதை.

நேரம் போவதைக் கவனிக்காமல் நாங்கள் இரண்டு
மணிநேரம் பேசினோம்.

அவள் மிகுந்த அறிவாளி.

மிகவும் வேடிக்கையானவளும்.

இறுதியில் அவள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“இந்த ஹோட்டலில் எவ்வளவு காலமாக வேலை
செய்கிறீர்கள்?”

“ஏறக்குறைய ஒரு மாதம்.”

அவள் புன்னகைத்தாள்.

"அதற்கு முன் என்ன செய்தீர்கள்?"

"அது..."

நான் பேசினேன்.

"நான் ஒரு திருடனாக இருந்தேன்."

அவள் ஒரு புருவத்தை உயர்த்தினாள்.

"ஆனால் சாதாரணத் திருடன் அல்ல."

"எதைத் திருடினீர்கள்?"

"பெண்களின் இதயங்களை."

அவள் உடனே சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

"அவர்களைக் காதலில் விழவைத்தேன், எப்போதும் அவர்களிடம் உண்மையே சொன்னேன், அவர்களை முறையாக நேசித்தேன்... பிறகு காணாமல் போனேன்."

இப்போது அவள் முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்தாள்.

"நாம் பாசாங்கு செய்வதை நிறுத்திவிட்டு நேர்மையாகப் பேசலாமா?"

"நிச்சயமாக."

நான் அவளைப் பார்த்துச் சொன்னேன்:

"உண்மை எளிமையானது. நீங்களும் நானும் முதலில் நிச்சயதார்த்தம் செய்து, பிறகு திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்கள்."

அவள் சிரிப்பில் வெடித்தாள்.

"சரி," என்று தொடர்ந்தேன், "உங்கள் பெற்றோர் பாரம்பரியமானவர்களாகத் தோன்றலாம், ஆகவே

பத்து ஆண்டு நிச்சயதார்த்தம் நியாயமானதாகத்
தோன்றுகிறது."

இந்த நேரத்தில் அவள் சிரிப்பில் கண்ணீர்
விட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

"ஆனால் வேதியியலை உடனே மதிப்பிடலாம்.
குறைந்தபட்சம் என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் உங்கள்
திறனையாவது சரிபார்க்க வேண்டும்."

இன்னொரு கட்டுப்படுத்த முடியாத சிரிப்பு.

"என் மனைவியை விவாகரத்து செய்யவும், இறுதியில்
உங்கள் நிதிப் பங்களிப்புடன் என் மகளுக்குத்
திருமணம் செய்துவைக்கவும் எனக்குப் போதுமான
நேரமும் தேவைப்படும்."

அவள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

"Nando... சரியாகச் சொல்லுங்கள், ஏன் நான் உங்களை
மகிழ்ச்சிப்படுத்த வேண்டும், நீங்கள் என்னை அல்ல?"

நான் புன்னகைத்தேன்.

"ஏனென்றால் Calabria சமீபத்தில் ஒரு நெறிமுறையை
அங்கீகரித்திருக்கிறது: ஒரு பாலியல் சந்திப்புக்கு
அதிகபட்சம் ஒரு மணிநேரம் மூன்று நிமிடம்."

சிரிப்பில் அவளால் மூச்சுவிட முடியவில்லை.

"ஏன் ஒரு மணிநேரம் மூன்று நிமிடம்?"

"ஒரு மணிநேரம் பெண்ணுக்கு உரியது."

நான் இடைநிறுத்தினேன்.

"மூன்று நிமிடம் ஆணுக்கு."

அந்தக் கணத்தில் அவள் முழுமையாகச் சிரிப்புக்குச் சரணடைந்தாள்.

பிறகு நான் எழுந்தேன்.

“நான் இப்போது போக வேண்டும்.”

அவள் ஏமாற்றமடைந்ததுபோல் தோன்றினாள்.

“என் காதல் இயல்பும் என் கூச்சமும் கோரிக்கைகள் வைப்பதிலிருந்து என்னைத் தடுக்கின்றன,” என்றேன்.

“ஆனால் நீங்கள் ஏதாவது கோர விரும்பினால், நான் தயார்.”

மேலும் சிரிப்பு.

சில நாட்கள் கழித்து, அவளை இரவு உணவுக்கு அழைத்துச் சென்றேன்.

நாங்கள் நண்பர்களானோம்.

சிறிது காலத்தில், அவள் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

அவள் தன் கணவனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

வாழ்க்கைக்கு ஒரு விசித்திரமான நகைச்சுவை உணர்வு இருக்கிறது.

அவள் என்னிடம் திரும்பத் திரும்பச் சொன்ன ஒரே விஷயம்:

“மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் நீங்கள் எங்கே இருந்தீர்கள்?”

“நாம் ஏன் முன்பே சந்திக்கவில்லை?”

நான் புன்னகைத்து, என்னிடம் இருந்த ஒரே நேர்மையான பதிலைச் சொன்னேன்.

“ஏனென்றால் அப்போது...”

“நான் திருடனாக இருப்பதை நிறுத்தியிருந்தேன்.”

Nando

புதிய பாஸ்போர்ட்

ரோமின் Fiumicino விமான நிலையத்துக்கு அப்போதுதான் வந்திருக்கிறேன், வீட்டுக்குச் செல்லும் விமானத்தில் ஏறத் தயாராக.

நான் நீண்ட காலம் வெளியே இருந்தேன்; New York எனக்காகக் காத்திருந்தது: மேன்ஹோல்களிலிருந்து எழும் வாசனை, காலையில் கடந்துசெல்லும் குப்பை லாரிகள், Queens-இன் இசை, எப்போதும் கத்தும் அதே பெண்:

“ஏய், வெள்ளைத் தறுதலையே, என் பார்க்கிங் இடத்திலிருந்து உன் காரை எடு.”

அதுதான் வீடு. அதுதான் என் அமெரிக்கா.

பாஸ்போர்ட் சோதனையில், ஒரு வழக்கமான சோதனைக்காக ஓர் அதிகாரி என்னை நிறுத்துகிறார்.

அவர்கள் இருவர்.

ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். ஒரு பார்வை பரிமாறுகிறார்கள். பிறகு தங்களைப் பின்தொடரும்படி என்னிடம் கேட்கிறார்கள்.

நான் யோசிக்கிறேன்:

நாம் எங்கே போகிறோம்?

நாங்கள் ஒரு சிறிய அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தோம்.

அவர்கள் ஒரு காவல்துறை முனையத்தைத் திறந்து, இன்னொரு சோதனை செய்து, எல்லாவற்றையும் மீண்டும் சரிபார்த்து, இறுதியாகத் தங்கள் முடிவுக்கு வருகிறார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் என்னைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்:

“திரு. Frega, நாங்கள் உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.

இங்கே இத்தாலியில், நாங்கள் உங்களைப் போகவிடலாம்.

ஆனால் நீங்கள் New York-இல் இறங்கியதும், உங்களைத் திருப்பி அனுப்பக்கூடிய கடுமையான ஆபத்து இருக்கிறது.

உங்கள் பாஸ்போர்ட் புகைப்படம், இப்போது இருப்பதைவிட இருபது கிலோ அதிக எடையுடன் உங்களைக் காட்டுகிறது.

ஆகவே, உங்களுக்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன:

ஒரு துரித உணவகத்துக்குப் போய் இன்றிரவே இருபது கிலோ ஏற்றிக்கொள்ளுங்கள்...

அல்லது உங்கள் நகரத்துக்குத் திரும்பி, புதிய புகைப்படத்துடன் புதிய பாஸ்போர்ட்டுக்கு விண்ணப்பியுங்கள்.”

மௌனம்.

அவர்கள் விளையாடுகிறார்கள் என்று உண்மையிலேயே நினைத்தேன்.

மறைந்திருக்கும் கேமராக்களுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

யாராவது குதித்து வந்து, நான் ஓர் இத்தாலிய குறும்பு நிகழ்ச்சியின் பகுதி என்று சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

ஒன்றுமில்லை.

இது நிஜ வாழ்க்கை.

நான் UNITED AIRLINES கவுண்டருக்கு நடந்தேன்.

என் சர்வதேச விமானப் பயணத்தை நிறுத்திவைத்தேன்.

ஓர் உள்நாட்டு விமானத்தை முன்பதிவு செய்தேன்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிப் பறந்தேன்.

அந்த நகைச்சுவையின் மொத்தச் செலவு:

420 யூரோ.

எனக்குக் கோபம் வரவில்லை.

நான் பதற்றமடையவில்லை.

அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டு நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களில் நான் வீடு திரும்புவதைப் பார்க்கும்போது என் குடும்பத்திடம் என்ன சொல்வது என்று யோசித்தபடி, முழு நேரமும் புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

நல்லவேளையாக, நம்பக்கூடிய ஒரு விளக்கத்தை உருவாக்க வானில் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் போதுமானதாக இருந்தன.

என் மனைவி விமான நிலையத்தில் என்னை அழைத்துக்கொண்டாள்.

அவள் கவலையாகத் தோன்றினாள்.

அமைதியாக இருக்கும்படி அவளிடம் சொன்னேன்.

என் பாஸ்போர்ட்டில் சில விவரங்களைப் புதுப்பிக்க வேண்டும், அவ்வளவுதான்.

அதுவே எல்லாம்.

மறுநாள் காலை, இரண்டு நண்பர்கள் விஷயங்களை விரைவுபடுத்த எனக்கு உதவினார்கள்.

அவர் ஒரு காவல்துறை மார்ஷல்.

அவள் ஒரு காவல்துறை ஆய்வாளர்.

அவசர ஆவணங்களைக் கையாள அவர்கள் என்னைக் காவல்துறைத் தலைமையகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

எல்லாம் சுமுகமாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தது:

கட்டணங்கள், ஆவணங்கள், தனிப்பட்ட விவரங்கள், குற்றப் பதிவுகள், நீதித்துறைச் சான்றிதழ்கள், பாஸ்போர்ட் புகைப்படங்கள்.

எல்லாமே.

பிறகு மேஜைக்குப் பின்னால் இருந்த ஆய்வாளர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“சில மாதங்களிலேயே இருபது கிலோ எப்படிக்குறைத்தீர்கள்?”

பதில் எளிமையானது.

உங்களிடம் பணம் இல்லாதபோது, முதலில் பாதிக்கப்படுவது உணவு.

உணவு மறையும்போது, பொதுவாக எடையும் பின்தொடர்கிறது.

அவள் தலையசைத்தாள்.

அதோடு உரையாடல் முடிந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் எப்போதும் ஓர் **ஆனால்** இருக்கிறது.

என் வேலையை மட்டும் பார்த்துக்கொள்வதில் நான் ஒருபோதும் குறிப்பிடத்தக்க திறமைசாலியாக இருந்ததில்லை.

அவள் மீண்டும் என்னைப் பார்த்தாள்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

நான் அவளைப் பார்த்து மிகத் தீவிரமாகப் பதில் சொன்னேன்:

“சரி...

நான் இருபது கிலோ குறைத்தேன்.

ஆனால் உடல் கொழுப்பு மறையும்போது, சில உத்திசார்ந்த அளவுகள் கணிசமாக அதிகமாகத் தெரியவருகின்றன போலிருக்கிறது.

அது பயோமெட்ரிக் புதுப்பிப்புகளின் கீழ் வருமா என்று எனக்கு முழுமையாக உறுதியில்லை.

மௌனம்.

அவள் தட்டச்சு செய்வதை நிறுத்தினாள்.

என்னைப் பார்த்தாள்.

நான் அவளைப் பார்த்தேன்.

என் நண்பர் — காவல்துறை அதிகாரி — சீருடையில் இருக்கும்போது சிரிக்க மறுத்ததால் அறையிலிருந்து வெளியே நடந்தார்.

இறுதியாக ஆய்வாளர் பேசினாள்.

“திரு. Frega... தயவுசெய்து இங்கேயே காத்திருங்கள்.”

அவள் ரோமை அழைத்தாள்.

அந்த உரையாடலை அவள் எப்படி விளக்கினாள் என்று இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது.

எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம், பதினைந்து நிமிடம் கழித்து அவர்கள் என் புதிய பாஸ்போர்ட்டைக் கொடுத்து, மேலும் எந்தக் கருத்தும் சொல்லாமல் புறப்படும்படி பணிவாகக் கேட்டுக்கொண்டார்கள் என்பதுதான்.

அன்று நான் முக்கியமான ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டேன்:

அரசாங்கங்கள் பல விஷயங்களைக் கண்காணிக்கின்றன.

நல்லவேளையாக, எல்லாவற்றையும் அல்ல.

அமெரிக்காவுக்கு வருக.

Nando

நீங்கள் மூடநம்பிக்கை கொண்டவரா?

என் முதல் எதிர்வினை சிரிப்பு — நீண்ட, கட்டுப்படுத்த முடியாத, அவசியமான சிரிப்பு. ஏனென்றால், விதியால் ஐம்பத்தைந்து நூல்களில் எழுதப்படக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட என்னுடையதைப் போன்ற ஒரு வாழ்க்கையே, சாத்தியமற்றது கற்பனைகளில் அல்ல, உண்மைகளுக்குள் ஒளிந்திருக்கிறது என்பதற்கான சான்று.

இன்று காலையின் இந்தத் தொடக்கம், யாரையாவது புன்னகைக்க வைக்கவும், கொஞ்சம் சிந்திக்க வைக்கவும் ஒரு வழி, அவ்வளவுதான்.

சாத்தியமற்றதன் ஒரு சுருக்கமான வரலாற்றுக் குறிப்பு

- **1965** – நான் வீட்டில் பிறக்கிறேன். 5.8 கிலோ. நீலம் பாரித்து, ஏறக்குறைய கறுப்பாக. யாரும் புன்னகைக்கவில்லை. நான் பிழைப்பேனா என்று மட்டுமே எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறார்கள்.
- **1970** – சைக்கிள் விபத்து. ஒரு பிரேக் கைப்பிடி நேராக என் கண்ணுக்குள் போகிறது. இரத்தம் வழிகிறது, மருத்துவமனைக்குப் போகிறேன், முப்பது நிமிடம் கழித்து ஒன்றுமே நடக்காததுபோல் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறேன்.
- **1977** – பன்னிரண்டு மாதங்கள் என் தாத்தா பாட்டியுடன் வாழ்கிறேன், இன்னும் இரண்டாம் உலகப் போரின் தர்க்கத்தால் ஆளப்படும் ஒரு கிராமத்தில் — போர் 32 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே முடிந்துவிட்டிருந்தாலும்.
- **1981** – முழு மயக்க மருந்தின் கீழ் ஒரு பெரிய அறுவைச் சிகிச்சை. நான் விழித்திருப்பதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. அறுவைச் சிகிச்சையின் ஒவ்வொரு படியையும் மௌனமாகப் பின்தொடர்கிறேன். ஆக்சிஜன் சிலிண்டர் காலி.
- **2001** – Santo Domingo-வில், 14 மணிநேர மதுபான கோமாவுக்குப் பிறகு இறந்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்படுகிறேன். எழுந்து காலை உணவு சாப்பிடுகிறேன்.

- **2006** – ஏழு புற்றுநோய்க் கட்டிகள். முப்பது நாள் ஆயுள் எதிர்பார்ப்பு. இன்று 2026, நான் இன்னும் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
- **2015–2019** – மருத்துவ கோமாவின் ஐந்து நிகழ்வுகள். வாழ இன்னும் சில மணிநேரமே என்று அறிவிக்கப்படுகிறேன். “**இறக்கத் தவறியது**” என்ற கட்டணக் காரணத்துடன் €3,500-க்கான ஓர் இறுதிச் சடங்குக் கட்டணச்சீட்டு எனக்கு வருகிறது.
- **2020** – COVID வருகிறது. கடற்கரையில் நாங்கள் சுமார் இருபத்தைந்து பேர். நான் தென் அமெரிக்காவுக்குப் புறப்படுவதைப் பார்க்கிறார்கள், முதலில் தொற்றுக்கு ஆளாகப்போவது நான்தான் என்று ஏறக்குறைய வருந்தியபடி. எல்லோருக்கும் வைரஸ் தொற்றுகிறது. நான் துரத்திலிருந்து புன்னகைத்தபடி அவர்களைப் பார்க்கிறேன்.
- **2022** – நான் எழுத்தாளனாகிறேன். மூன்று ஆண்டுகளில் எழுபத்திரண்டு நூல்கள். பன்னிரண்டு மொழிகளில் வெளியீடு. நான் இன்னும் பதிப்பாசிரியன் ஆகவில்லை; மற்ற எல்லோரும் “வாசகர்களைக் கண்டுபிடிக்க” பணத்தைத் துரத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

என் இலக்கியத்தை வழிமுறையால் வாங்க முடியாது — வாசிக்கும் விருப்பத்தால் மட்டுமே அதை அடைய முடியும்.

- **2025** – உணவுக்கு மாதம் €70 மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு ஆறு மாதங்கள் போர்ச்சுகலில் வாழ்கிறேன். ஒன்பது பேர் கொண்ட ஒரு வீடு, விவரிக்க முடியாத சுகாதார நிலைமைகள்.

• **2026** – ஒரு பக்கத்து வீட்டுக்காரர், சில கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள தன் சகோதரியின் வீட்டுக்குத் தன்னுடன் வரும்படி என்னிடம் கேட்கிறார், ஏனென்றால் தன்னைப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும் துரதிர்ஷ்டம் கொண்டுவரும் ஒரு கறுப்புப் பூனையைக் கண்டு அவர் பயப்படுகிறார். நாங்கள் போய்ச் சேர்கிறோம். கறுப்புப் பூனை தூரத்திலிருந்து என்னைப் பார்க்கிறது, பேசவில்லை, தன் விரைகளைத் தொட்டுக்கொண்டு, ஓடிவிடுகிறது.

Nando

இறுதிக் கதையாடல் நிறைவு

ஒரு தருணம் இருக்கிறது — அது எப்போதும் தாமதமாகவே வருகிறது — ஒரு மனிதர் தன் வாழ்க்கையை விளக்குவதை நிறுத்தி, வெறுமனே அதற்குள் நிற்கும் தருணம்.

பிழைத்தவராக அல்ல. சாட்சியாக அல்ல. ஒவ்வொரு சாத்தியமற்ற நிகழ்வுக்கும் பின்னால் உள்ள வடிவியலை அறிந்த ஒரே ஒருவராக.

நான் மரணத்தை முந்தி ஓடவில்லை. அமைப்புகளை முறியடிக்கவில்லை. குழப்பத்துடன் பேரம் பேசவில்லை.

நான் அதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு வெகு முன்பே என்னை வடிவமைத்த அதே கட்டமைப்புடன் அவை அனைத்தையும் கடந்து நடந்தேன்.

சிலர் அதை அதிர்ஷ்டம் என்கிறார்கள். சிலர் உள்ளுணர்வு என்கிறார்கள். சிலர் பைத்தியம் என்கிறார்கள்.

நான் அதைக் கட்டமைப்பு என்கிறேன்.

கட்டமைப்பு கைதட்டலைக் கேட்பதில்லை. அதற்கு மன்னிப்பு தேவையில்லை. அது அங்கீகாரத்துக்காகக் காத்திருப்பதில்லை.

அது கதவை மூடுகிறது. அமைதியாக. முழுமையாக. உறைக்குள் திரும்பும் ஒரு பிளேடைப் போல.

இது கதையின் முடிவு. ஆனால் மனிதரின் முடிவு அல்ல.

ஏனென்றால் மற்றவர்களுக்குச் சாத்தியமற்றது எனக்கு வெறுமனே சாதாரணம்.

Nando

ஆசிரியர் குறிப்பு

நீங்கள் இந்த இடத்தை அடைந்திருந்தால், இன்றியமையாத ஒன்றை ஏற்கெனவே புரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள்: இந்த நூல் உங்களை மகிழ்விப்பதற்காக ஒருபோதும் எழுதப்படவில்லை.

உங்களை நிலைநிறுத்துவதற்காக எழுதப்பட்டது.

ஒவ்வொரு பக்கமும், ஒவ்வொரு வெட்டும், ஒவ்வொரு சாத்தியமற்ற தருணமும் வியப்பூட்டுவதற்காக எழுதப்படவில்லை — சரிந்திருக்க வேண்டிய நேரத்தில் சரிய மறுத்த ஒரு வாழ்க்கைக்குப் பின்னால் உள்ள கட்டமைப்பை வெளிப்படுத்துவதற்காக.

என்னை விளக்குவதற்காக இந்த நூலை நான் எழுதவில்லை. விளிம்புகளுக்கு வெளியே வாழ்பவர்களுக்காக, ஒன்றுமில்லாமல் மீண்டும் கட்டியெழுப்புபவர்களுக்காக, ஒழுக்கம் ஒரு நற்பண்பு அல்ல — அது ஒரு பிழைப்பு இயக்கமுறை — என்று

அறிந்தவர்களுக்காக ஒரு தடத்தை விட்டுச்செல்ல
எழுதினேன்.

என் கதைகள் நம்பமுடியாதவையாக ஒலித்தால்,
பரவாயில்லை. நான் அவற்றை நேசித்தேன், உங்களை
அல்ல.

அவை மிகக் கூர்மையாக, மிக நேரடியாக, மிகச்
சுத்தமாக ஒலித்தால், நினைவில் கொள்ளுங்கள்:
பிளேடுகள் வெட்டுவதற்காக மன்னிப்புக்
கேட்பதில்லை.

இது ஒரு பயணத்தின் முடிவு அல்ல. உலகம் அது
நின்றுவிடும் என்று எதிர்பார்க்கும்போதும் தொடர்ந்து
முன்னேறும் ஒரு வாழ்க்கையின் ஓர் அத்தியாயத்தின்
முடிவு இது.

வாசித்ததற்கு நன்றி. நம்பியதற்கு அல்ல. வாசித்ததே
போதுமானது.

— Nando

நிறைவு

“நான் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. நான்
காதல்மயமாக்குவதில்லை. நான் கட்டமைப்பை
முன்னோக்கிச் சுமந்து செல்கிறேன். கட்டமைப்பு
மங்குவதில்லை — அது தன்னைப்
பெருக்கிக்கொள்கிறது. அதனால்தான் Gillette
சாத்தியமற்றது: ஏனென்றால் நான் இப்போது கட்டும்
எல்லாவற்றின் வழியாகவும் அது தொடர்ந்து
சுவாசிக்கிறது.”

Ferdinando Frega